COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 4.9.2013
COM(2013) 615 final

2013/0306 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI AL CONSILIULUI

privind fondurile de piață monetară

(Text cu relevanță pentru SEE)

{SWD(2013) 315 final}
{SWD(2013) 316 final}

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

Fondurile de piață monetară (FPM) reprezintă o sursă importantă de finanțare pe termen scurt pentru instituții financiare, întreprinderi și guverne. În Europa, aproximativ 22 % din instrumentele de datorie pe termen scurt emise de guverne sau de sectorul întreprinderilor sunt deținute de FPM. Aceste fonduri dețin 38 % din datoria pe termen scurt emisă de sectorul bancar.

Din punct de vedere al cererii, FPM reprezintă un instrument de gestionare a trezoreriei pe termen scurt, care oferă un grad ridicat de lichiditate, de diversificare și de stabilitate a valorii combinat cu un randament bazat pe piață. FPM sunt folosite în principal de întreprinderile care doresc să își investească excedentul de numerar pentru un interval de timp scurt, de exemplu până la scadența unor cheltuieli majore, cum ar fi plata salariilor.

Prin urmare, FPM reprezintă o legătură esențială între cererea și oferta de bani pe termen scurt. Cu active în gestiune de aproximativ 1 000 de miliarde EUR, FPM reprezintă o categorie de fonduri distincte de toate celelalte fonduri mutuale. Majoritatea FPM, în jur de 80 % din active și 60 % din fonduri, funcționează în conformitate cu normele prevăzute de Directiva 2009/65/CE privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM). Restul FPM ar trebui să funcționeze, din iulie 2013, în conformitate cu normele privind administratorii fondurilor de investiții alternative (AFIA), prevăzute de Directiva 2011/61/UE. Dimensiunea medie a unui FPM depășește cu mult dimensiunea medie a unui fond OPCVM. De exemplu, un FPM poate ajunge la o dimensiune de 50 de miliarde EUR. FPM sunt stabilite în câteva state membre, FR, IE și LU reprezentând mai bine de 95 % din piață. Cu toate acestea, piața este foarte interconectată cu alte țări ca o consecință a proporției mari de investiții și de investitori transfrontalieri, precum și a legăturii transfrontaliere de contagiune între FPM și sponsorul acestuia, stabilit în majoritatea cazurilor într-o țară diferită de cea în care este stabilit FPM.

Ca urmare a interconexiunii sistemice a FPM cu sectorul bancar, pe de o parte, și cu finanțele publice și ale întreprinderilor, pe de altă parte, funcționarea FPM s-a situat în centrul activității internaționale privind sistemul bancar paralel. Consiliul pentru Stabilitate Financiară (Financial Stability Board – FSB) și alte instituții, cum ar fi Organizația Internațională a Comisiilor de Valori Mobiliare (International Organisation of Securities Commissions - IOSCO) și Comitetul european pentru risc sistemic (European Systemic Risk Board - CERS), au analizat sectorul financiar și au concluzionat că anumite activități și entități au o importanță sistemică, însă nu au fost abordate de către autoritățile de reglementare la un nivel suficient de ridicat. În sectorul de gestionare a activelor, FPM au fost evidențiate ca având relevanță sistemică. În noiembrie 2012, Parlamentul European a adoptat o rezoluție privind sistemul bancar paralel, în care invită Comisia să prezinte o propunere care să pună accentul, în special, pe aspectele legate de FPM[1].

CERS a realizat o analiză temeinică a riscurilor sistemice inerente funcționării FPM. Recomandările sale au vizat în special stabilitatea și lichiditatea FPM și conțin, de asemenea, norme suplimentare în materie de transparență și de raportare. Aceste recomandări au fost în mare măsură reflectate în propunerea Comisiei, care a ținut, totodată, seama de eventualele impacturi negative ale acestora asupra finanțării economiei europene.

[1] Rezoluția Parlamentului European din 20 noiembrie 2012 referitoare la sistemul bancar paralel [2012/2115(INI)].

FPM reprezintă un instrument convenabil pentru investitori, prezentând caracteristici similare depozitelor bancare: acces instantaneu la lichidități și o relativă stabilitate a valorii. Având în vedere aceste caracteristici, investitorii consideră FPM drept o alternativă sigură și mai diversificată la depozitele bancare. Cu toate acestea, în realitate, FPM sunt fonduri de investiții clasice, cu riscurile de piață inerente asociate oricărui fond de investiții. Prin urmare, atunci când prețurile activelor în care sunt investite FPM încep să scadă, mai ales în situațiile tensionate de pe piață, un FPM nu își poate ține întotdeauna promisiunea de a răscumpăra imediat și de a conserva valoarea unităților sau a acțiunilor emise de FPM investitorilor. Unii sponsori de fonduri (mai ales băncile) ar putea „susține" valorile acțiunilor prin acordarea de sprijin din partea sponsorului, în timp ce alții (mai ales administratorii de active) s-ar putea să nu dețină capitalul necesar pentru a face acest lucru. Din cauza asimetriei scadenței între lichiditatea zilnică pe care un FPM o oferă investitorilor și lichiditatea activelor deținute în portofoliul FPM, răscumpărarea imediată s-ar putea să nu fie întotdeauna posibilă. Promisiunea unor prețuri de răscumpărare stabile este adesea subliniată de un rating AAA. Dezavantajul este că investitorii, de îndată ce percep riscul că FPM ar putea să nu își țină promisiunea de lichiditate și de răscumpărare la prețuri stabile în orice moment, vor solicita răscumpărarea, ceea ce ar putea duce la o așa-numită „fugă" sau retragere masivă a investitorilor.

Retragerile masive ale investitorilor sunt caracterizate de cereri masive și bruște de răscumpărare din partea unui grup mare de investitori care doresc să evite pierderile și să poată răscumpăra la cel mai ridicat preț posibil. Retragerile masive ale investitorilor au relevanță sistemică întrucât forțează FPM să își vândă rapid activele pentru a satisface cererile de răscumpărare restante. Însăși spirala de răscumpărări accelerează scăderea valorii activului net (VAN) al fondului, accentuând astfel scăderile VAN și teama că piața monetară în ansamblul său este instabilă. Dat fiind că FPM joacă un rol central în finanțarea pe termen scurt a unor entități cum ar fi bănci, întreprinderi sau guverne, retragerile masive ale investitorilor din FPM pot avea consecințe macroeconomice mai ample. În timp ce băncile reprezintă cea mai mare parte (85 %) din instrumentele financiare în valoare de 1 000 de miliarde EUR emise către FPM, guvernele au o pondere de aproximativ 10 %, în timp întreprinderile de circa 5 %. Guvernele și întreprinderile foarte mari folosesc piața monetară ca mijloc de a obține finanțare pe termen scurt, pe lângă liniile de credit bancar.

Problemele legate de retragerile masive ale investitorilor sunt de natură sistemică din cauza (1) legăturilor strânse ale FPM cu economia reală (rolul pe care FPM îl joacă în satisfacerea nevoilor de finanțare pe termen scurt ale entităților care utilizează piața monetară ca instrument de finanțare) și a (2) legăturii lor cu sponsorii. În plus, retragerile masive ale investitorilor din FPM prezintă, de asemenea, o dimensiune de protecție a investitorilor întrucât cei care răscumpără târziu (de obicei, investitorii privați) sunt implicit dezavantajați în comparație cu primii răscumpărători.

Regulamentul propus abordează aceste aspecte. Regulamentul introduce standarde comune pentru a crește lichiditatea FPM, precum și pentru a asigura stabilitatea structurii acestora. Sunt introduse norme uniforme pentru a asigura un nivel minim de active lichide zilnic și săptămânal. Se stabilește o politică standardizată pentru a permite administratorului fondului să dobândească o mai bună înțelegere a bazei de investitori. Sunt introduse, de asemenea, norme comune pentru a garanta că FPM investesc în active cu o bună calitate a creditului, de înaltă calitate și bine diversificate. Aceste măsuri vor asigura caracterul adecvat al fondului din punct de vedere al lichidității, pentru a face față cererilor de răscumpărare ale investitorilor.

Stabilitatea FPM va fi asigurată prin crearea de reguli clare și armonizate de evaluare a activelor în care investesc FPM. Regulile de evaluare vor restabili adevărul evident că FPM sunt fonduri mutuale normale, ale căror active de investiții sunt supuse fluctuațiilor de preț.

Anumite FPM vor avea posibilitatea să mențină metodologia contabilă care permite un preț de subscriere și de răscumpărare stabil, cu condiția ca acestea să constituie rezerve adecvate de lichidități. Această așa-numită „rezervă VAN” va îndeplini rolul de a absorbi fluctuațiile inerente ale pieței pe piețele de capital. Aceasta ar trebui, de asemenea, să prevină situația în care sponsorii sunt nepregătiți în cazul în care FPM sponsorizat de aceștia ar necesita sprijin extern. Rezerva se va ridica la 3 % din activele aflate în administrarea FPM. Astfel cum arată cazurile de sprijin din partea sponsorului care au fost observate în timpul crizei (123 de cazuri privind FPM americane), doar în 3 cazuri sprijinul a fost mai mare de 3 %. Atunci când Reserve Primary Fund a încetat plățile, în 2008, acesta a pierdut 3 % pe expunerea de 1,5 % la activele Lehman. Rezerva nu va oferi o garanție completă deținătorilor de acțiuni cu o valoare a activului net (VAN) constantă, însă nivelul la care este stabilită asigură un echilibru între necesitatea de a avea un model robust și sigur de VAN constantă și capacitățile de finanțare ale administratorilor. Costurile pentru FPM vor depinde de costurile de finanțare ale fiecărui administrator. Aceste costuri pot varia între 3 % și 10 % pe an. Pentru o rezervă de 3 %, aceste costuri ar determina o creștere a comisioanelor de administrare situată între 0,09 % și 0,30 % pe an. Este de așteptat ca o parte din această creștere a costurilor să fie plătită de administrator, în timp ce restul costurilor vor fi transferate investitorilor. Creșterea taxelor de administrare va avea un impact asupra randamentului pe care îl pot obține investitorii prin investiția în FPM, însă aceștia vor beneficia în schimb de un produs cu un nivel suplimentar de protecție împotriva evoluțiilor pieței activelor-suport.

În plus față de aceste dispoziții, o normă comună privind ratingul va asigura că administratorii de fonduri și investitorii nu se vor mai baza pe ratinguri de credit externe, care ar putea fi dăunătoare pentru funcționarea pieței monetare atunci când apar retrogradări. Aceste măsuri vor fi însoțite de cerințe mai stricte de transparență pentru a asigura că investitorul înțelege corect profilul de risc și de randament al investiției sale.

Regulamentul propus se va baza pe procedurile de autorizare existente pentru OPCVM, care sunt armonizate prin Directiva privind OPCVM. Acesta va introduce o procedură de autorizare armonizată pentru administratorii FPM, întrucât Directiva privind AFIA lasă autorizarea administratorilor de fonduri de investiții la latitudinea statelor membre. Procedura armonizată pentru administratorii FPM va reflecta procedura de autorizare armonizată prevăzută pentru OPCVM. Administratorii vor continua să fie reglementați fie de Directiva privind OPCVM, fie de Directiva privind AFIA, dar administratorii și fondurile care se încadrează în domeniul de aplicare a prezentului regulament vor trebui să respecte nivelul suplimentar de norme specifice aplicabile produselor FPM.

Aceste norme uniforme urmăresc să protejeze integritatea pieței interne și să sporească robustețea acesteia pentru a reduce la minimum efectele unei noi crize. Investitorii vor beneficia de o conștientizare sporită a riscurilor legate de produsele reglementate și de o mai mare certitudine cu privire la caracterul omogen al propunerii de investiții asociate fondurilor de piață monetară în cadrul Uniunii. Administratorii vor beneficia de norme privind produsele armonizate în întreaga Europă. Emitenții de instrumente de piață monetară vor beneficia de un mediu mai stabil, care va menține rolul FPM ca instrumente de finanțare.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

2.1. Consultarea cu părțile interesate

De la începutul anului 2012, Comisia s-a angajat în consultări ample cu reprezentanții unei game largi de organizații. Interacțiunea s-a realizat prin reuniuni bilaterale și multilaterale, o consultare publică privind sectorul bancar paralel, o consultare publică privind problemele de gestionare a activelor, inclusiv FPM, precum și o conferință publică privind sectorul bancar paralel. Prin acest proces, Comisia a obținut numeroase informații cu privire la funcționarea pieței FPM și diversele sale segmente, precum și opinii cu privire la aspectele care trebuie rezolvate și modalitățile de soluționare a acestora.

2.1.1. Cartea verde privind serviciile bancare paralele

Răspunsurile la cartea verde au oferit o imagine amplă asupra sectorului bancar paralel din Europa. Acestea au permis elaborarea unor întrebări mai precise, legate de funcționarea FPM, în cadrul unei consultări publice privind gestionarea activelor, care a fost lansată în iulie 2012. O conferință publică organizată în aprilie 2012, la care au participat părți interesate din UE și SUA, a cuprins, de asemenea, o secțiune consacrată FPM. Reprezentanții autorităților de reglementare și ai sectorului industrial, care au format grupul pentru FPM, și-au prezentat opiniile cu privire la necesitatea de a reforma piața FPM din UE.

2.1.2. Consultare privind gestionarea activelor

Un capitol privind FPM a fost inclus într-o consultare publică mai largă referitoare la diferite aspecte cu privire la administrarea activelor, publicată la 26 iulie 2012 (consultarea s-a încheiat la 18 octombrie 2012). Serviciile Comisiei au primit 56 de răspunsuri referitoare la capitolul privind FPM.

2.2. Evaluarea impactului

În conformitate cu politica sa privind „o mai bună legiferare”, Comisia a realizat o evaluare a impactului în care au fost analizate diversele alternative de politică. Pentru a asigura lichiditatea și stabilitatea FPM, s-au analizat în total 16 opțiuni. Toate opțiunile au fost analizate în raport cu obiectivele generale, și anume consolidarea stabilității financiare pe piața unică și creșterea protecției investitorilor în FPM, precum și în raport cu obiectivele mai specifice ale inițiativei: (i) prevenirea riscului de contagiune a economiei reale, (ii) prevenirea riscului de contagiune a sponsorului și (iii) reducerea dezavantajelor pentru investitorii care solicită târziu răscumpărarea, în special în ceea ce privește răscumpărările în condițiile unor tensiuni pe piață.

Printre impacturile analizate s-au numărat costurile și beneficiile pentru diferitele părți interesate, investitori, administratori de active, emitenți de datorii pe termen scurt și sponsori. Concluziile desprinse în urma acestei analize au fost favorabile creării unui cadru mai robust pentru FPM: niveluri sporite de lichiditate și o structură mai stabilă. Se preconizează că opțiunile preferate vor avea un impact pozitiv asupra FPM și asupra pieței monetare în general, prin îmbunătățirea rezistenței acestora în condiții de tensiuni pe piață. Aceasta va conduce la un mediu mai stabil pe piața monetară din Europa, de care vor beneficia investitorii, emitenții de datorii pe termen scurt și băncile care sponsorizează FPM.

La 16 ianuarie 2013 a avut loc o reuniune a serviciilor DG MARKT cu comitetul de evaluare a impactului. Comitetul a analizat evaluarea impactului și a emis un aviz favorabil la 18 ianuarie 2013. În cadrul reuniunii, membrii comitetului au prezentat serviciilor DG MARKT observații pentru îmbunătățirea conținutului evaluării impactului, în urma cărora s-au realizat unele modificări ale proiectului final. Definirea problemei a fost îmbunătățită

pentru a oferi mai multe detalii despre pieţele FPM, iar descrierea acesteia a fost îmbogăţită cu alte exemple din Uniune care ilustrează, în special, dimensiunea transfrontalieră a problemelor. Obiectivele şi opţiunile au fost asociate mai bine cu problemele identificate şi au fost utilizate obiective operaţionale mai cuantificabile. Au fost explicate în detaliu impacturile asupra investitorilor, precum şi costurile de conformare pe care le-ar implica măsurile avute în vedere. De asemenea, au fost descrise mai bine impacturile asupra statelor membre şi asupra coerenţei reglementării la nivel internaţional. În sfârşit, opiniile părţilor interesate au fost introduse în mod sistematic, în special în secţiunile consacrate analizei şi comparării opţiunilor.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

3.1. Temeiul juridic şi alegerea formei juridice

Articolul 114 alineatul (1) din Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene constituie temeiul juridic pentru un regulament care instituie dispoziţii uniforme cu privire la funcţionarea pieţei interne. Normele prudenţiale privind produsele stabilesc limite pentru riscurile legate de FPM. Aceste norme nu reglementează, ca atare, accesul la activităţile de gestionare a activelor, ci modul în care se desfăşoară astfel de activităţi în vederea asigurării protecţiei şi a stabilităţii financiare a investitorilor. Acestea stau la baza funcţionării corecte şi în condiţii de siguranţă a pieţei interne.

În vederea realizării obiectivului de integritate a pieţei interne, măsura legislativă propusă va crea un cadru de reglementare pentru FPM care vizează garantarea unei protecţii sporite a investitorilor în FPM, precum şi consolidarea stabilităţii financiare prin prevenirea riscului de contagiune. Dispoziţiile propuse vor viza, în special, asigurarea caracterului adecvat al fondului din punct de vedere al lichidităţii pentru a face faţă cererilor de răscumpărare ale investitorilor şi crearea unei structuri a FPM suficient de sigure pentru a rezista condiţiilor nefavorabile de piaţă. Regulamentul este considerat instrumentul juridic cel mai adecvat pentru introducerea unor cerinţe uniforme care vor viza, printre altele, domeniul activelor eligibile, regulile de diversificare, regulile privind expunerile la credit, rata dobânzii şi riscul de lichiditate, precum şi reguli privind autorizarea fondurilor care intenţionează să investească pe piaţa monetară. Acestea sunt, în esenţă, norme prudenţiale privind produsele care au ca scop sporirea gradului de siguranţă şi de eficienţă a FPM europene, atenuând totodată problemele de risc sistemic legate de acestea.

Desfăşurarea de activităţi în calitate de administrator de fonduri este reglementată de Directiva privind OPCVM sau prin Directiva privind AFIA. Activităţile administratorilor vor continua să facă obiectul acestor două directive, însă normele privind produsele din cadrul OPCVM vor fi completate de normele privind produsele prevăzute în prezentul regulament.

3.2. Subsidiaritate şi proporţionalitate

Abordările naţionale în materie de reglementare sunt în mod inerent limitate la statul membru în cauză. Reglementarea profilului în materie de produs şi de lichiditate al unui FPM numai la nivel naţional implică riscul ca produse diferite să fie vândute toate ca FPM. Aceasta ar crea confuzie în rândul investitorilor şi ar împiedica apariţia unor condiţii de concurenţă echitabile la nivelul Uniunii pentru cei care oferă FPM investitorilor profesionişti sau micilor investitori. De asemenea, abordările naţionale diferite referitoare la caracteristicile esenţiale ale unui FPM ar creşte riscul de contagiune transfrontalieră, în special atunci când emitenţii şi FPM se află în state membre diferite. Având în vedere că FPM investesc într-o gamă largă de instrumente financiare pe teritoriul UE, falimentul unui FPM (provocat de reglementarea insuficientă la nivel naţional) ar putea avea repercusiuni asupra finanţelor publice şi a finanţelor întreprinderilor din întreaga UE.

În plus, având în vedere că numeroși operatori care oferă FPM în Europa sunt stabiliți în alte state membre decât cele în care sunt comercializate fondurile, crearea unui cadru robust este esențială pentru evitarea contagiunii transfrontaliere. De asemenea, ar trebui să se evite contagiunea transfrontalieră între un FPM și sponsorul acestuia, care este stabilit adesea într-un alt stat membru. Acest aspect este deosebit de grav atunci când sponsorul se află într-un stat membru care este posibil să nu aibă resursele bugetare necesare pentru a salva un sponsor aflat în imposibilitatea de a-și achita obligațiile.

În ceea ce privește proporționalitatea, propunerea asigură un echilibru adecvat între interesul public aflat în joc și raportul cost-eficiență al măsurii. Cerințele impuse de diferitele părți au fost atent calibrate. Ori de câte ori a fost posibil, cerințele au fost concepute ca standarde minime (de exemplu, lichiditatea zilnică sau săptămânală, limitele de concentrație ale emitentului), iar cerințele de reglementare au fost adaptate astfel încât să nu perturbe inutil modelele de afaceri existente (de exemplu, oferirea de perioade de tranziție adecvate înainte de impunerea unei VAN fluctuantă pentru FPM sau acordarea posibilității operatorilor de a alege între cerințe de capital stricte și o VAN fluctuantă pentru FPM). Aceste cerințe au fost elaborate ținând seama, în special, de necesitatea de a asigura un echilibru între protecția investitorilor, evitarea contagiunii transfrontaliere, eficiența piețelor, finanțarea industriei europene și costurile pentru industrie.

3.3. Impactul asupra aspectelor legate de drepturile fundamentale

Se pune problema impactului propunerii asupra a două drepturi fundamentale prevăzute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, și anume libertatea de a desfășura o activitate comercială (articolele 16 și 22) și protecția consumatorilor (articolul 38).

Obiectivul de interes general al propunerii care justifică anumite limitări ale drepturilor fundamentale menționate mai sus este de a asigura integritatea și stabilitatea pieței. Libertatea de a desfășura o activitate comercială poate fi afectată de necesitatea de a urmări obiectivele specifice de asigurare a unei lichidități suficiente, de prevenire a riscului de contagiune și de sporire a protecției intereselor investitorilor. Cu toate acestea, propunerea respectă pe deplin esența acestei libertăți fundamentale. Noile norme propuse vor consolida în ansamblu dreptul la protecția consumatorilor (articolul 38), respectând în același timp drepturile fundamentale și principiile recunoscute în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și consacrate în Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

3.4. Explicarea detaliată a propunerii

Propunerea de regulament privind fondurile de piață monetară (FPM) este structurată în nouă capitole.

3.4.1. Capitolul I – Dispoziții generale (articolele 1-6)

Capitolul I cuprinde dispoziții generale, cum ar fi obiectul și domeniul de aplicare al normelor propuse, definiții, autorizarea FPM și interacțiunea regulamentului propus cu normele existente prevăzute de Directiva 2009/65/CE (OPCVM) și Directiva 2011/61/UE (AFIA).

Articolul 1 prevede obiectul și specifică domeniul de aplicare al regulamentului propus, care vizează toate FPM stabilite, administrate și/sau comercializate în Uniune, și precizează că cerințele prevăzute în regulament sunt menite să fie exhaustive, adică sunt concepute astfel încât să nu lase posibilitatea de adăugare a unei suprareglementări la nivel național. FPM sunt fie OPCVM, fie FIA care investesc în instrumente financiare pe termen scurt și au obiective specifice. Articolul 2 conține definiții esențiale necesare pentru aplicarea uniformă a regulamentului propus. Articolul 3 prevede că organismele de plasament colectiv sunt autorizate în mod explicit ca FPM, fie în cadrul procedurii de autorizare armonizate a OPCVM, fie în cadrul noii proceduri armonizate prevăzute la articolul 4 pentru FIA.

Articolul 5 rezervă denumirea „FPM” numai pentru fondurile care sunt conforme cu dispozițiile regulamentului. Articolul 6 descrie interacțiunea dintre regulile existente privind OPCVM și AFIA și noul regulament privind FPM, precizând, în esență, că răspunderea pentru respectarea regulamentului revine administratorului FPM.

3.4.2. Capitolul II – Obligații privind politica de investiții a FPM (articolele 7-20)

Capitolul II cuprinde normele privind politica de investiții pe care FPM au dreptul să o urmeze, cum ar fi activele eligibile, diversificarea, concentrarea și calitatea creditului asociată activelor de investiții.

Articolul 7 descrie relația dintre normele privind politica de investiții aplicabile OPCVM și normele propuse privind politica de investiții a FPM, având în vedere că normele privind FPM constituie o lex specialis în raport cu normele privind OPCVM enumerate în mod specific la articolul 7. Articolul 8 descrie cele patru categorii de active financiare în care poate investi un FPM: instrumente ale pieței monetare, depozite pe lângă instituții de credit, instrumente financiare derivate și acorduri reverse repo. Pe de altă parte, un FPM nu poate investi în orice alte active, nu se poate angaja în vânzarea în lipsă a instrumentelor pieței monetare, nu poate obține expunerea la acțiuni sau mărfuri, nu poate încheia contracte de luare de împrumut sau de dare cu împrumut a unor valori mobiliare, nu poate încheia acorduri repo și nu poate da sau lua bani cu împrumut, deoarece aceste clase de active și de practici ar submina profilul de lichiditate al FPM. Articolele 9-13 descriu în detaliu condițiile de eligibilitate pentru cele patru categorii de active în care poate investi un FPM. În special articolul 13 cuprinde reguli prin care se asigură faptul că garanția primită în schimbul unui acord reverse repo este suficient de lichidă pentru a permite vânzarea sa rapidă la nevoie.

Articolul 14 conține norme detaliate privind diversificarea activelor de investiții eligibile pe care fiecare FPM trebuie să le respecte, cum ar fi limitele superioare cu privire la cât de mult poate reprezenta un singur emitent (ca procent din activele administrate ale FPM) și norme privind expunerea maximă la risc pe care un FPM o poate avea în raport cu o singură contrapartidă. Articolul 15, pe de altă parte, se referă la limitele maxime pe care un FPM (în calitate de investitor) le poate deține într-un singur emitent (limite de concentrație). Pentru a reduce dependența automată de ratingurile externe, articolele 16-19 conțin norme detaliate cu privire la evaluarea internă a calității creditului instrumentelor de investiții ale FPM. Articolul 20 descrie cerințele de guvernanță care reglementează procesul de rating intern, în special rolul conducerii.

3.4.3. Capitolul III – Obligații privind gestionarea riscurilor FPM (articolele 21-25)

Capitolul III se referă la aspecte de gestionare a riscurilor, cum ar fi profilul de scadență și de lichiditate al activelor FPM, solicitarea de ratinguri și așa-numitele politici „cunoaște-ți clienții”, precum și simulări ale situațiilor de criză pe care FPM este obligat să le introducă.

Noile norme privind scadența medie ponderată și durata de viață medie ponderată, combinate cu cerințele privind deținerile de active cu scadență zilnică și săptămânală sunt pârghii esențiale pentru creșterea profilului de lichiditate al FPM și, implicit, a capacității acestuia de a asigura răscumpărările investitorilor. Articolul 21 conține dispoziții importante privind profilul de scadență pe care trebuie să le respecte FPM pe termen scurt. Articolul 22 conține reguli corespunzătoare FPM standard care investesc în instrumente pe termen mai lung decât un FPM pe termen scurt. FPM standard au limite de scadențe diferite, cum ar fi scadența medie ponderată și durata de viață medie ponderată, precum și o limită inferioară de diversificare pentru investițiile în instrumente ale pieței monetare emise de aceeași entitate. Aceste caracteristici se înscriu în obiectivele FPM standard de a oferi un randament puțin mai mare decât ratele pieței monetare. Caracteristicile acestei categorii de FPM țin seama, de

asemenea, de faptul că FPM standard nu pot fi administrate ca FPM cu VAN constantă [articolul 22 alineatul (5)] și sunt, prin urmare, mai puțin predispuse la ieșiri de numerar masive.

Articolul 23 interzice unui FPM să solicite sau să finanțeze un rating de credit extern, completând astfel normele privind modelele de rating intern prevăzute la articolele 16-19. Articolul 24 introduce cerințe de tip „cunoaște-ți clienții”. Scopul acestor reguli este de a permite FPM să anticipeze mai bine ciclurile de răscumpărare. Articolul 25 cuprinde norme privind simularea situațiilor de criză.

3.4.4. Capitolul IV – Reguli de evaluare (articolele 26-28)

Capitolul IV se referă la evaluarea activelor de investiții ale unui FPM și la calcularea valorii activului net al FPM pe unitate sau pe acțiune.

Articolele 26-28 conțin reguli cu privire la modul în care un FPM trebuie să își evalueze activele individuale de investiții și să calculeze valoarea activului net (VAN) pe unitate sau pe acțiune a FPM, precum și frecvența ambelor seturi de evaluări. Deși există o regulă generală care favorizează evaluarea bazată pe marcarea la piață, FPM pot utiliza, de asemenea, evaluarea bazată pe marcarea la model, în cazul în care evaluarea bazată pe marcarea la piață nu este posibilă sau calitatea datelor de piață nu este suficientă. Numai FPM cu VAN constantă pot să își evalueze activele la costul amortizat. Metoda aleasă pentru calcularea VAN este deosebit de importantă atunci când se emit și se răscumpără acțiuni sau unități într-un FPM (articolul 26).

3.4.5. Capitolul V – Cerințe specifice pentru FPM cu VAN constantă (articolele 29-34)

Capitolul V cuprinde cerințe specifice pentru FPM care își evaluează activele la costul amortizat sau anunță o VAN constantă pe unitate sau pe acțiune sau rotunjesc VAN constantă pe unitate sau pe acțiune la cel mai apropiat punct procentual, așa-numita VAN constantă sau FPM cu VANC.

Articolul 29 conține cerințe specifice de autorizare care se aplică numai FPM care folosesc costul amortizat pentru a-și evalua activele sau anunță o VAN constantă pe unitate sau pe acțiune sau rotunjesc VAN constantă pe unitate sau pe acțiune la cel mai apropiat punct procentual. FPM cu VAN constantă trebuie să stabilească și să mențină în permanență o rezervă în valoare de cel puțin 3 % din valoarea totală a activelor acestora. Articolul 30 descrie constituirea rezervei („rezerva VAN”), în timp ce articolul 31 descrie funcționarea acesteia. Articolul 31 cuprinde un aspect esențial, și anume regula conform căreia rezerva VAN poate fi folosită doar pentru a compensa diferența dintre VAN constantă pe unitate sau pe acțiune și valoarea „reală” a unei unități sau a unei acțiuni. În plus, articolul 31 conține norme privind circumstanțele în care rezerva VAN trebuie să fie debitată și în care aceasta poate să fie creditată. În sfârșit, articolele 32-34 conțin obligația de refacere a rezervei și consecințele incapacității de a reface rezerva VAN.

3.4.6. Capitolul VI – Sprijin extern (articolele 35-36)

Capitolul VI conține norme privind sprijinul extern. Acesta stabilește regula conform căreia FPM cu VAN constantă pot beneficia de sprijin extern numai prin intermediul rezervei VAN, în timp ce altor FPM li se interzice, de regulă, să beneficieze de sprijin extern.

Articolul 35 descrie ce trebuie să se înțeleagă prin sprijin extern și conține o enumerare neexhaustivă a cazurilor de sprijin extern. Scopul articolului este dublu: să asigure că întregul sprijin din partea sponsorului se acordă FPM cu VAN constantă prin intermediul mecanismului transparent prevăzut la articolul 31, prin recurgerea la o rezervă VAN prestabilită, sau, în cazul în care sprijinul din partea sponsorului se acordă altor FPM, că

autoritățile competente permit un astfel de sprijin numai în cazul în care circumstanțe excepționale legate de menținerea stabilității financiare justifică acordarea ad-hoc de sprijin din partea sponsorului (articolul 36).

3.4.7. Capitolul VII – Cerințe de transparență (articolele 37-38)

Capitolul VII conține normele de transparență aplicabile în cazul publicității FPM pentru investitori și cerințele de raportare către autoritățile competente.

Articolul 37 conține cerințe speciale de transparență. Articolul 38 stabilește cerințe de raportare pentru toate FPM care se aplică în plus față de cerințele prevăzute de Directiva 2009/65/CE și de Directiva 2011/61/UE.

3.4.8. Capitolul VIII – Supraveghere (articolele 39-42)

Capitolul VIII conține normele aplicabile în materie de supraveghere a FPM: articolul 39 explică rolurile autorităților competente ale FPM și, respectiv, ale administratorului FPM. Articolul 40 prevede că atribuțiile autorităților competente în temeiul Directivelor privind OPCVM și AFIA ar trebui să fie exercitate prin trimitere, de asemenea, la regulamentul propus. Articolul 41 se referă la competențele ESMA, în timp ce articolul 42 reglementează cooperarea între autorități.

3.4.9. Capitolul IX – Dispoziții finale (articolele 43-46)

Capitolul IX conține norme privind tratamentul aplicat OPCVM și FIA existente care funcționează ca FPM pentru a asigura conformitatea acestora cu noile norme privind FPM, precum și o clauză de revizuire pentru aplicarea rezervelor VAN anumitor FPM cu VAN constantă. Mai exact, articolul 43 precizează modul în care OPCVM și FIA existente care îndeplinesc criteriile incluse în definiția unui FPM cu VAN constantă ar trebui să constituie în mod progresiv rezerva VAN. Conform articolului 45, aplicarea rezervelor VAN în cazul FPM cu VAN constantă care își concentrează portofoliile asupra datoriilor emise sau garantate de statele membre ar trebui reexaminată în termen de trei ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Activitățile pentru reforma FPM au fost coordonate îndeaproape cu Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA). Experții Comisiei în domeniul administrării fondurilor au fost în contact permanent cu omologii acestora din cadrul ESMA, atât în contextul grupului de lucru operațional privind FPM, cât și în cadrul Comitetului permanent din cadrul ESMA pentru servicii de administrare a investițiilor.

De fapt, ESMA și-a suspendat activitățile în curs cu privire la FPM deoarece Comisia și-a anunțat intenția de a propune o legislație în domeniu care, printre altele, să includă în corpusul legislației primare anumite principii cuprinse în liniile directoare preexistente ale CESR și ale ESMA privind FPM. Suspendarea s-a realizat în contextul în care ESMA lansase deja activități specifice consacrate „metodologiilor alternative de rating”. Obiectivul acestei activități specifice era să înlocuiască ratingurile de credit emise pentru instrumentele pieței monetare de către agențiile de rating de credit. ESMA a suspendat aceste activități în așteptarea mandatului oficial pe care l-ar primi în temeiul legislației propuse. În plus, în contextul eforturilor depuse pentru asigurarea convergenței în domeniul FPM, ESMA s-a angajat deja în crearea unei baze de date privind practicile de supraveghere și respectarea liniilor directoare existente.

Prin urmare, ESMA este deja pe deplin pregătită să îndeplinească mandatul prevăzut în propunerea de regulament, având în vedere că toate aceste activități erau deja în curs înainte de prezentarea propunerii Comisiei privind FPM.

În aceste condiții, Comisia nu a identificat implicații pentru bugetul UE. Având în vedere cele de mai sus, nu va fi necesară o finanțare suplimentară și nici posturi suplimentare pentru ca ESMA să îndeplinească sarcinile care îi sunt conferite de legislația propusă: dezvoltarea unei metodologii alternative de rating și crearea unei baze de date a FPM aprobate. Astfel cum s-a explicat mai sus, aceste sarcini fac parte deja din activitățile consacrate ale ESMA.

În plus, activitățile pentru definirea normelor operaționale în domeniul FPM se încadrează deja în domeniul de aplicare al responsabilităților actuale ale ESMA: ca parte a misiunii sale generale de supraveghere și de creare a convergenței de reglementare în domeniul fondurilor OPCVM, ESMA și-a îndreptat deja resursele de personal spre dezvoltarea politicii și a instrumentelor de supraveghere cu privire la FPM, o categorie specială de fonduri care sunt reglementate fie ca OPCVM, fie ca FIA.

În urma acestor eforturi, CESR, predecesorul ESMA, a emis în mai 2010 linii directoare detaliate cu privire la FPM (CESR 10/049).

În 2012, ESMA a realizat o evaluare inter pares pentru care a mobilizat resurse importante în scopul de a evalua modul în care statele membre au pus în practică liniile directoare (12 state membre au aplicat liniile directoare, în timp ce opt nu le-au transpus în practica lor de reglementare).

În 2013, liniile directoare privind FPM au fost completate cu întrebări și răspunsuri detaliate.

2013/0306 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ŞI AL CONSILIULUI

privind fondurile de piaţă monetară

(Text cu relevanţă pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ŞI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcţionarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naţionale,

având în vedere avizul Comitetului Economic şi Social European[2],

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

(1) Fondurile de piaţă monetară (FPM) oferă finanţare pe termen scurt instituţiilor financiare, întreprinderilor sau guvernelor. Prin finanţarea pusă la dispoziţia acestor entităţi, fondurile de piaţă monetară contribuie la finanţarea economiei europene.

(2) Din punct de vedere al cererii, FPM reprezintă instrumente de gestionare pe termen scurt a trezoreriei care oferă un grad ridicat de lichiditate, de diversificare şi de stabilitate a valorii capitalului investit combinat cu randament bazat pe piaţă. FPM sunt folosite în principal de către întreprinderile care doresc să îşi investească excedentul de numerar pentru un interval scurt de timp. Prin urmare, FPM reprezintă o legătură esenţială între cererea şi oferta de finanţare pe termen scurt.

(3) Evenimentele care au avut loc în timpul crizei financiare au evidenţiat o serie de caracteristici ale FPM care le fac vulnerabile atunci când există dificultăţi pe pieţele financiare şi pot astfel răspândi sau amplifica riscurile în întregul sistem financiar. Atunci când preţurile activelor în care sunt investite FPM încep să scadă, mai ales în timpul situaţiilor de tensiuni pe piaţă, FPM nu îşi pot ţine întotdeauna promisiunea de a răscumpăra imediat şi de a conserva valoarea principală a unei unităţi sau a unei acţiuni emise de FPM investitorilor. Această situaţie poate declanşa cereri de răscumpărare masive şi bruşte care ar putea avea consecinţe macroeconomice mai ample.

(4) Cererile de răscumpărare considerabile forţează FPM să îşi vândă o parte din activele de investiţii pe o piaţă în declin, alimentând astfel o criză de lichiditate. În aceste condiţii, emitenţii de pe piaţa monetară se pot confrunta cu dificultăţi de finanţare grave dacă piaţa efectelor de comerţ şi a altor instrumente ale pieţei monetare se confruntă cu o lipsă de lichidităţi. Prin urmare, orice contagiune care se extinde pe piaţa finanţării pe termen scurt ar putea provoca, de asemenea, dificultăţi directe şi

[2] JO C , , p. .

majore pentru finanțarea instituțiilor financiare, a întreprinderilor și a guvernelor și, așadar, a economiei.

(5) Administratorii de active, susținuți de sponsori, pot decide să ofere sprijin discreționar pentru a menține lichiditatea și stabilitatea FPM. Sponsorii sunt adesea forțați să sprijine FPM pe care le sponsorizează atunci când acestea își pierd din valoare, din cauza riscului reputațional și a temerii că panica s-ar putea extinde asupra celorlalte afaceri ale sponsorului. În funcție de mărimea fondului și de presiunea exercitată de răscumpărări, sprijinul din partea sponsorului poate atinge proporții care depășesc rezervele disponibile imediat. Prin urmare, este important să se prevadă un cadru de norme uniforme pentru a preveni insolvența sponsorului și riscul de contagiune a altor entități care sponsorizează FPM.

(6) Pentru a menține integritatea și stabilitatea pieței interne prin promovarea unor FPM mai rezistente și prin limitarea canalelor de contagiune, este necesar să se stabilească norme privind funcționarea FPM, în special cu privire la componența portofoliului FPM. Sunt necesare norme uniforme în întreaga Uniune pentru a garanta că FPM sunt în măsură să ofere investitorilor răscumpărări imediate, în special în situații de criză a pieței. De asemenea, sunt necesare norme uniforme privind portofoliul FPM pentru a asigura că aceste fonduri sunt în măsură să facă față cererilor de răscumpărare masive și bruște ale unui grup mare de investitori.

(7) De asemenea, sunt necesare norme uniforme privind FPM pentru a asigura buna funcționare a pieței de finanțare pe termen scurt pentru instituțiile financiare, pentru întreprinderile care emit instrumente de datorie pe termen scurt și pentru guverne. Acestea sunt necesare, de asemenea, pentru a asigura egalitatea de tratament în rândul investitorilor în FPM și pentru a evita ca investitorii care solicită răscumpărarea târziu să se confrunte cu neplăceri suplimentare atunci când răscumpărările sunt temporar suspendate sau când FPM este lichidat.

(8) Este necesar să se prevadă armonizarea cerințelor prudențiale referitoare la FPM prin stabilirea unor reguli clare care impun obligații directe asupra FPM și a administratorilor acestora în întreaga Uniune. S-ar consolida astfel stabilitatea FPM ca sursă de finanțare pe termen scurt pentru guverne și pentru sectorul întreprinderilor din Uniune. Acest lucru ar asigura, de asemenea, că FPM rămân un instrument de încredere pentru satisfacerea nevoilor industriei din Uniune în materie de gestionare a trezoreriei.

(9) După un an de la intrarea lor în vigoare, liniile directoare privind FPM adoptate de Comitetul autorităților europene de reglementare a piețelor valorilor mobiliare (CESR) pentru a crea un nivel minim de condiții de concurență echitabile pentru FPM din Uniune au fost puse în aplicare numai de 12 state membre, ceea ce demonstrează faptul că persistă norme naționale divergente. Diferitele abordări naționale împiedică eliminarea vulnerabilităților de pe piețele monetare ale Uniunii, fapt demonstrat în timpul crizei financiare, precum și reducerea riscurilor de contagiune, punând astfel în pericol funcționarea și stabilitatea pieței interne. Prin urmare, normele comune privind FPM ar trebui să prevadă un nivel ridicat de protecție a investitorilor, precum și să prevină și să reducă orice riscuri potențiale de contagiune care rezultă din eventualele retrageri masive ale investitorilor din FPM.

(10) În absența unui regulament care stabilește normele aplicabile FPM, este posibil să se adopte măsuri divergente la nivel național, ceea ce ar putea provoca denaturări semnificative ale concurenței ca urmare a diferențelor semnificative între normele esențiale de protecție a investițiilor. Cerințele divergente privind componența

portofoliului, activele eligibile și scadența, lichiditatea și diversificarea acestora, precum și calitatea creditului emitenților de instrumente de piață monetară conduc la niveluri diferite de protecție a investitorilor din cauza nivelurilor diferite de risc aferente propunerilor de investiții legate de un fond de piață monetară. Dacă nu se adoptă norme comune stricte aplicabile FPM pe piața internă, nu se poate asigura o protecție uniformă a investitorilor, iar investitorii vor avea diferite stimulente pentru a-și răscumpăra investițiile, declanșând astfel o retragere masivă a investitorilor. Prin urmare, este esențial ca, prin adoptarea unui set uniform de norme, să se evite contagiunea pieței de finanțare pe termen scurt și a sponsorilor FPM, care ar pune în pericol în mare măsură stabilitatea pieței financiare a Uniunii.

(11) Noile norme privind FPM sunt strâns legate de Directiva 2009/65/CE[3] și de Directiva 2011/61/UE[4], acestea formând cadrul juridic care reglementează instituirea, administrarea și comercializarea FPM în Uniune.

(12) În cadrul Uniunii, organismele de plasament colectiv pot funcționa ca organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), gestionate de administratori de OPCVM, ca societăți de investiții autorizate în conformitate cu Directiva 2009/65/CE sau ca fonduri de investiții alternative (FIA), gestionate de administratori de fonduri de investiții alternative (AFIA), autorizați sau înregistrați în conformitate cu Directiva 2011/61/UE. Noile norme privind FPM completează dispozițiile directivelor menționate. Prin urmare, noile norme uniforme privind FPM ar trebui să se aplice în plus față de cele prevăzute de Directiva 2009/65/CE și de Directiva 2011/61/UE. În același timp, ar trebui să se prevadă în mod explicit neaplicarea mai multor norme privind politicile de investiții ale OPCVM stabilite în capitolul VII din Directiva 2009/65/CE și ar trebui prevăzute norme specifice privind produsele în noile dispoziții uniforme privind FPM.

(13) Normele armonizate ar trebui să se aplice organismelor de plasament colectiv ale căror caracteristici corespund caracteristicilor FPM. Pentru OPCVM și FIA care investesc în active pe termen scurt, cum ar fi instrumente sau depozite de pe piața monetară, sau care semnează acorduri reverse repo sau anumite contracte derivate cu singurul scop de a acoperi riscurile inerente ale altor investiții ale fondului și care au obiectivul de a oferi randamente în conformitate cu ratele de pe piața monetară sau de a conserva valoarea investiției, respectarea noilor norme privind FPM ar trebui să fie obligatorie.

(14) Specificitatea FPM rezultă dintr-o combinație a activelor în care investesc și a obiectivelor pe care le urmăresc. Obiectivul de a oferi un randament în conformitate cu ratele pieței monetare și obiectivul de a conserva valoarea unei investiții nu se exclud reciproc. Un FPM poate urmări oricare dintre aceste obiective sau ambele obiective în același timp.

(15) Obiectivul de a oferi un randament în conformitate cu ratele pieței monetare ar trebui să fie înțeles în sens larg. Nu este necesar ca randamentul preconizat să fie perfect aliniat la EONIA, Libor, Euribor sau la orice altă rată relevantă a pieței monetare. Obiectivul de a depăși rata pieței monetare cu o mică marjă ar trebui să nu scoată un OPCVM sau un FIA în afara domeniului de aplicare al noilor norme uniforme.

---

[3] Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

[4] Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010, JO L 174, 1.7.2011, p.1.

(16) Obiectivul de conservare a valorii investiției nu ar trebui înțeles ca o garanție de capital promisă de fond, ci ca un scop pe care OPCVM sau FIA își propune să îl atingă. O scădere a valorii investițiilor nu ar trebui să însemne că organismul de plasament colectiv și-a schimbat obiectivul de a conserva valoarea investiției.

(17) Este important ca OPCVM și FIA care au caracteristici de FPM să fie identificate ca FPM și să se verifice în mod explicit capacitatea acestora de a respecta în permanență noile norme uniforme privind FPM. În acest scop, autoritățile competente ar trebui să autorizeze FPM. Pentru OPCVM, autorizarea ca FPM ar trebui să facă parte din autorizarea ca OPCVM, în conformitate cu procedurile armonizate prevăzute în Directiva 2009/65/CE. Pentru FIA, dat fiind că acestea nu sunt supuse autorizării armonizate și procedurilor de supraveghere în conformitate cu Directiva 2011/61/UE, este necesar să se prevadă norme de bază comune privind autorizarea care reflectă normele armonizate aplicabile OPCVM. Aceste proceduri ar trebui să asigure că administratorul unui FIA autorizat ca FPM este un administrator de fond de investiții alternative (AFIA) autorizat în temeiul Directivei 2011/61/UE.

(18) Pentru a se asigura că toate organismele de plasament colectiv care prezintă caracteristicile proprii FPM fac obiectul noilor norme comune aplicabile FPM, este necesar să se interzică utilizarea denumirii de „FPM” sau a oricărui alt termen care sugerează că un organism de plasament colectiv are aceleași caracteristici ca un FPM dacă organismul respectiv nu respectă prezentul regulament. Pentru a evita eludarea normelor aplicabile FPM, autoritățile competente ar trebui să monitorizeze practicile de piață ale organismelor de plasament colectiv stabilite sau comercializate în jurisdicția acestora pentru a verifica dacă acestea nu folosesc în mod abuziv denumirea de FPM sau sugerează că sunt un FPM fără a respecta noul cadru de reglementare.

(19) Noile norme aplicabile FPM ar trebui să se bazeze pe cadrul de reglementare existent instituit de Directiva 2009/65/CE și de Directiva 2011/61/UE, precum și de actele adoptate pentru punerea în aplicare a acestora. Prin urmare, normele privind produsele referitoare la FPM ar trebui să se aplice în plus față de normele privind produsele prevăzute în legislația în vigoare a Uniunii, cu excepția cazului în care se prevede explicit neaplicarea acestora. Mai mult, normele de gestionare și de comercializare stabilite în cadrul legislativ existent ar trebui să se aplice FPM, ținând seama de faptul că acestea sunt fie OPCVM, fie FIA. În egală măsură, normele privind furnizarea transfrontalieră de servicii și libertatea de stabilire prevăzute în Directiva 2009/65/CE și în Directiva 2011/61/UE ar trebui să se aplice în mod corespunzător activităților transfrontaliere ale FPM.

(20) Având în vedere că OPCVM și FIA pot lua forme juridice diferite care nu le conferă neapărat personalitate juridică, dispozițiile care impun unui FPM să ia măsuri ar trebui interpretate ca aplicându-se administratorului FPM daca FPM respectiv este constituit ca un OPCVM sau ca un FIA care nu este în măsură să acționeze singur deoarece nu are personalitate juridică proprie.

(21) Normele privind portofoliul FPM necesită o identificare clară a categoriilor de active în care FPM au dreptul să investească, precum și a condițiilor în care aceste active sunt eligibile. Pentru a asigura integritatea FPM este, de asemenea, de dorit să se interzică FPM să efectueze anumite tranzacții financiare care ar putea pune în pericol strategia și obiectivele lor de investiții.

(22) Instrumentele de piață monetară sunt instrumente transferabile tranzacționate în mod normal pe piața monetară, ca bonuri de trezorerie și certificate emise de autoritățile locale, certificate de depozit, efecte de comerț, accepte bancare sau titluri pe termen

scurt sau mediu. Instrumentele respective ar trebui să fie eligibile pentru investiții efectuate de FPM numai dacă respectă limitele de scadență și dacă FPM consideră că acestea prezintă o calitate ridicată a creditului.

(23) Efectele de comerț garantate cu active ar trebui să fie considerate instrumente de piață monetară eligibile în măsura în care respectă cerințele suplimentare. Dat fiind că, în timpul crizei, anumite securitizări erau deosebit de instabile, este necesar să se impună limite ale scadențelor și criterii de calitate pentru activele-suport. Nu ar trebui să fie eligibile toate activele-suport deoarece unele dintre acestea au fost expuse la instabilitate într-o măsură mai mare decât altele. De aceea, activele-suport ar trebui să cuprindă exclusiv instrumente de datorie pe termen scurt care au fost emise de întreprinderi în cursul activității lor de afaceri, cum ar fi creanțele comerciale. Instrumente precum împrumuturile și contractele de leasing auto, contractele de leasing pentru echipamente, împrumuturile de consum, creditele ipotecare în scopuri rezidențiale, creanțele aferente cardurilor de credit sau orice alt tip de instrumente legate de achiziționarea sau de finanțarea unor servicii sau bunuri de către consumatori ar trebui să nu fie eligibile. ESMA ar trebui împuternicită cu elaborarea standardelor tehnice de reglementare care vor fi apoi trimise Comisiei spre aprobare în ceea ce privește condițiile și circumstanțele în care se consideră că expunerea sau ansamblul de expuneri suport sunt reprezentate exclusiv de instrumente de datorie emise de societăți comerciale și în ceea ce privește condițiile și pragurile numerice care determină în ce situații instrumentele de datorie emise de societăți comerciale au o calitate bună a creditului și sunt lichide.

(24) Un FPM ar trebui să aibă dreptul să investească în depozite în măsura în care poate să retragă banii în orice moment. Posibilitatea efectivă de retragere ar fi afectată dacă sancțiunile pentru retragerea anticipată ar fi atât de mari încât să depășească dobânzile acumulate înainte de retragere. Din acest motiv, FPM ar trebui să aibă în vedere să nu facă depozite pe lângă o instituție de credit care impune sancțiuni mai mari decât media și nici depozite cu termene prea lungi care presupun sancțiuni prea mari.

(25) Instrumentele financiare derivate eligibile în care pot investi FPM ar trebui să îndeplinească numai rolul de a acoperi riscul ratei dobânzii și riscul valutar și să aibă ca instrument-suport doar rate ale dobânzilor, valută sau indici care reprezintă aceste categorii. Orice utilizare a instrumentelor derivate în alt scop sau cu alte active-suport ar trebui să fie interzisă. Instrumentele financiare derivate ar trebui să fie utilizate doar ca o completare a strategiei fondurilor, nu ca instrument principal pentru atingerea obiectivelor acestora. Dacă un FPM investește în active denominate în altă monedă decât moneda fondului, se așteaptă de la administratorul FPM să acopere integral expunerea la riscul valutar, inclusiv prin intermediul instrumentelor derivate.

(26) Acordurile reverse repo ar putea fi utilizate de către FPM ca mijloc de a investi excedentul de numerar pe termen foarte scurt, cu condiția ca poziția să fie pe deplin garantată. Pentru a proteja interesele investitorilor, este necesar să se asigure că garanțiile oferite în cadrul acordurilor reverse repo sunt de bună calitate. FPM ar trebui să nu utilizeze alte tehnici de optimizare a administrării portofoliului, inclusiv operațiuni de dare sau luare cu împrumut a unor titluri de valoare, deoarece acestea pot afecta realizarea obiectivelor de investiții ale FPM.

(27) Pentru a limita asumarea de riscuri de către FPM, este esențial să se reducă riscul de contrapartidă prin impunerea unor cerințe clare de diversificare a portofoliului FPM. În acest sens, este necesar, de asemenea, ca acordurile reverse repo să fie pe deplin acoperite de garanții și, pentru a limita riscul operațional, ca orice contrapartidă din

cadrul unui acord reverse repo să nu reprezinte mai mult de 20 % din activele FPM. Toate instrumentele financiare derivate extrabursiere ar trebui să fie reglementate de Regulamentul (UE) nr. 648/2012[5].

(28) Din motive prudențiale și pentru a evita exercitarea unei influențe semnificative de către FPM asupra gestionării unui organism emitent, este necesar să se evite concentrarea excesivă a unui FPM pe investiții emise de același organism emitent.

(29) FPM ar trebui să aibă responsabilitatea de a investi în active eligibile de înaltă calitate. Prin urmare, un FPM ar trebui să dispună de o procedură prudentă și riguroasă de evaluare internă pentru determinarea calității de credit a instrumentelor pieței monetare în care intenționează să investească. În conformitate cu legislația Uniunii privind limitarea dependenței excesive de ratingurile de credit, este important ca FPM să evite, atunci când evaluează calitatea activelor eligibile, orice dependență excesivă de ratingurile publicate de agenții de rating. În acest scop, FPM ar trebui să instituie un sistem intern de rating bazat pe o scară de rating armonizată și pe o procedură de evaluare internă.

(30) Pentru a evita ca administratorii FPM să folosească criterii de evaluare diferite pentru evaluarea riscului de credit al unui instrument al pieței monetare și să atribuie, astfel, caracteristici de risc diferite aceluiași instrument, este esențial ca administratorii să se bazeze pe aceleași criterii. În acest sens, criteriile de rating ar trebui să fie definite cu precizie și ar trebui armonizate. Printre exemplele de criterii de rating intern se numără măsuri cantitative privind emitentul instrumentului, cum ar fi indicatorii financiari, dinamica bilanțului, orientările de profitabilitate, care sunt evaluate și comparate cu cele ale altor întreprinderi și grupuri din sector, precum și măsuri calitative cu privire la emitentul instrumentului, cum ar fi eficiența administrării, strategia corporativă, care sunt analizate pentru a stabili că strategia globală a emitentului nu afectează calitatea creditului în viitor. Ratingurile interne cele mai înalte ar trebui să reflecte faptul că bonitatea emitentului instrumentelor este menținută în permanență la cele mai înalte niveluri posibile.

(31) Pentru a dezvolta un sistem intern de rating transparent și coerent, administratorul ar trebui să documenteze procedurile utilizate pentru evaluarea internă. Acest lucru ar trebui să asigure faptul că procedura urmează un set clar de reguli care pot fi monitorizate și că metodologiile utilizate sunt comunicate, la cerere, părților interesate.

(32) Pentru a reduce riscul de portofoliu al FPM, este important să se stabilească limite de scadență, oferind o limită maximă admisibilă pentru scadența medie ponderată (WAM) și pentru durata de viață medie ponderată (WAL).

(33) Scadența medie ponderată este utilizată pentru a măsura sensibilitatea unui FPM la modificarea ratelor dobânzilor pe piața monetară. În stabilirea scadenței medii ponderate, administratorii ar trebui să ia în considerare impactul instrumentelor financiare derivate, al depozitelor și al acordurilor reverse repo și să reflecte efectul acestora asupra riscului de rată a dobânzii suportat de FPM. Efectuarea de către FPM a unei tranzacții swap pentru a obține expunere la un instrument cu rată fixă în loc de o rată fluctuantă ar trebui să fie luată în considerare pentru stabilirea scadenței medii ponderate.

[5] Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 27.7.2012, p. 1).

(34) Durata de viață medie ponderată este utilizată pentru măsurarea riscului de credit deoarece cu cât rambursarea principalului este amânată mai mult, cu atât mai mare este riscul de credit. Aceasta este utilizată, de asemenea, pentru a limita riscul de lichiditate. Contrar calculului scadenței medii ponderate, calculul duratei de viață medii ponderate pentru titlurile de valoare cu rată variabilă și instrumentele financiare structurate nu permite utilizarea datei de revizuire a ratei dobânzii, folosind în schimb doar scadența finală declarată a unui instrument financiar. Scadența utilizată pentru calcularea duratei de viață medii ponderate este scadența reziduală până la data de răscumpărare legală, deoarece aceasta este singura dată la care societatea de administrare poate fi sigură că instrumentul va fi rambursat. Caracteristicile unui instrument, cum ar fi posibilitatea de răscumpărare la anumite date, așa-numitele opțiuni de vânzare, nu pot fi luate în considerare pentru calcularea duratei de viață medii ponderate.

(35) Pentru a consolida capacitatea FPM de a face față răscumpărărilor și pentru a preveni lichidarea activelor FPM la prețuri foarte reduse, FPM ar trebui să dețină în permanență o cantitate minimă de active lichide cu scadență zilnică sau săptămânală. Pentru a calcula procentul de active cu scadență zilnică și săptămânală, ar trebui să se utilizeze data de răscumpărare legală a activului. Se poate lua în considerare posibilitatea ca administratorul să rezilieze un contract pe termen scurt. De exemplu, dacă un acord reverse repo poate fi reziliat cu un preaviz de o zi, acesta ar trebui luat în calcul ca activ cu scadență zilnică. Dacă administratorul are posibilitatea să retragă bani dintr-un cont de depozit cu preaviz de o zi, depozitul respectiv poate fi luat în calcul ca activ cu scadență zilnică.

(36) Având în vedere că FPM pot investi în active cu scadențe diferite, investitorii ar trebui să poate face distincția între diferitele categorii de FPM. Prin urmare, FPM ar trebui clasificate fie în categoria FPM pe termen scurt, fie în cea a FPM standard. Obiectivul FPM pe termen scurt este de a oferi randamente la ratele pieței monetare, asigurând în același timp cel mai înalt nivel de siguranță posibil pentru investitori. Având în vedere scadența medie ponderată și durata de viață medie ponderată scurte, riscul de durată și riscul de credit al FPM pe termen scurt sunt menținute la niveluri scăzute.

(37) Obiectivul FPM standard este de a oferi randamente puțin mai mari decât cele ale pieței monetare, FPM standard investind astfel în active care au scadențe mai îndepărtate. Mai mult decât atât, pentru a realiza această performanță mai bună, ar trebui să se permită FPM din această categorie să utilizeze limite extinse pentru riscul de portofoliu, cum ar fi scadența medie ponderată și durata de viață medie ponderată.

(38) În conformitate cu normele prevăzute la articolul 84 din Directiva 2009/65/CE, administratorii de FPM care sunt OPCVM au posibilitatea de a suspenda temporar răscumpărările în cazuri excepționale, atunci când circumstanțele impun acest lucru. Conform normelor prevăzute la articolul 16 din Directiva 2011/61/UE și la articolul 47 din Regulamentul delegat (UE) nr. 231/2013 al Comisiei[6], administratorii de FPM care sunt FIA pot utiliza măsuri speciale pentru a face față unei eventuale nelichidități a activelor fondurilor.

(39) Este important ca gestionarea riscurilor FPM sa nu fie afectată de decizii pe termen scurt influențate de eventualul rating atribuit FPM. Prin urmare, este necesar să se

[6] Regulamentul delegat (UE) nr. 231/2013 al Comisiei din 19 decembrie 2012 de completare a Directivei 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește derogările, condițiile generale de operare, depozitarii, efectul de levier, transparența și supravegherea (JO L 83, 22.3.2013, p. 1).

interzică unui FPM sau administratorului acestuia să solicite ca FPM să fie evaluat de o agenție de rating de credit pentru a evita ca acest rating extern să fie utilizat în scopuri comerciale. De asemenea, FPM sau administratorul acestuia ar trebui să se abțină de la folosirea metodelor alternative pentru a obține un rating al FPM. În cazul în care FPM i se acordă un rating extern, fie la propria inițiativă a agenției de rating de credit sau ca urmare unei cereri formulate de un terț, care este independent de FPM sau de administratorul acestuia și nu acționează în numele niciunuia dintre aceștia, administratorul FPM ar trebui să se abțină de la recurgerea la eventualele criterii legate de respectivul rating extern. Pentru asigurarea unei gestionări adecvate a lichidităților, este necesar ca FPM să stabilească politici și proceduri solide pentru a-și cunoaște investitorii. Politicile pe care administratorul trebuie să le pună în aplicare ar trebui să contribuie la înțelegerea bazei de investitori ai FPM, în măsura în care pot fi anticipate răscumpărările importante. Pentru a evita situația în care FPM se confruntă cu răscumpărări masive bruște, ar trebui acordată o atenție deosebită investitorilor mari care reprezintă o parte substanțială din activele FPM, cum ar fi un investitor care reprezintă o pondere mai mare decât cea a activelor cu scadență zilnică. În acest caz, FPM ar trebui să își majoreze ponderea activelor cu scadență zilnică până la procentul reprezentat de investitorul respectiv. Ori de câte ori este posibil, administratorul ar trebui să ia în considerare identitatea investitorilor, chiar dacă aceștia sunt reprezentați de conturi ale mandatarilor, portaluri sau orice alt cumpărător indirect.

(40) În cadrul unei gestionări prudente a riscului, FPM ar trebui să efectueze periodic o simulare a situațiilor de criză. Administratorii FPM ar trebui să ia măsuri pentru a consolida robustețea FPM ori de câte ori rezultatele simulării situațiilor de criză indică vulnerabilități.

(41) Pentru a reflecta valoarea reală a activelor, utilizarea evaluării prin marcarea la piață ar trebui să fie metoda preferată de evaluare a activelor FPM. Atunci când evaluarea prin marcarea la piață oferă o valoare fiabilă a activului, nu ar trebui să i se permită administratorului să folosească metoda de evaluare bazată pe marcarea la model deoarece aceasta are tendința de a oferi o evaluare mai puțin precisă. În cazul activelor precum bonuri de trezorerie și certificate emise de autoritățile locale și certificatele pe termen scurt sau mediu se așteaptă ca marcarea la piață să fie fiabilă. Pentru evaluarea efectelor de comerț sau a certificatelor de depozit, administratorul ar trebui să verifice dacă o piață secundară oferă o evaluare precisă a prețurilor. Prețul de răscumpărare oferit de emitent ar trebui să fie, de asemenea, considerat ca reprezentând o bună estimare a valorii efectelor de comerț. În toate celelalte cazuri, administratorul ar trebui să estimeze valoarea, de exemplu, cu ajutorul datelor de piață, cum ar fi randamentele oferite de emisiuni comparabile și de emitenți comparabili.

(42) FPM cu valoarea activului net constantă (FPM cu VAN constantă) au ca obiectiv conservarea capitalului investit, asigurând în același timp un grad ridicat de lichiditate. Majoritatea FPM cu VAN constantă au o valoare a activului net (VAN) pe set de unități sau de acțiuni stabilită, de exemplu, la 1 EUR, 1 USD sau 1 GBP atunci când distribuie venitul investitorilor. Celelalte acumulează venituri în valoarea activului net al fondului, menținând în același timp valoarea intrinsecă a activului la o valoare constantă.

(43) Pentru a lua în considerare caracteristicile specifice ale FPM cu VAN constantă, este necesar să se permită ca FPM cu VAN constantă să utilizeze, de asemenea, metoda de contabilitate a costului amortizat pentru a determina valoarea activului net (VAN) constantă pe unitate sau pe acțiune. Cu toate acestea, pentru a asigura în orice moment monitorizarea diferenței dintre VAN constantă pe unitate sau pe acțiune și VAN pe

unitate sau pe acțiune, un FPM cu VAN constantă ar trebui să calculeze, de asemenea, valoarea activelor sale pe baza metodelor de marcare la piață sau marcare la model.

(44) Dat fiind că un FPM ar trebui să publice o VAN care reflectă evoluția valorii activelor sale, VAN publicată ar trebui să fie rotunjită cel mult la cel mai apropiat punct de bază sau echivalentul acestuia. Prin urmare, atunci când VAN este publicată într-o anumită monedă, de exemplu 1 EUR, modificarea progresivă a valorii ar trebui indicată la fiecare palier de 0,0001 EUR. În cazul unei VAN de 100 EUR, modificarea progresivă a valorii ar trebui indicată la fiecare palier de 0,01 EUR. Numai FPM cu VAN constantă au dreptul de a publica un preț care nu reflectă integral evoluția valorii activelor lor. În acest caz, VAN poate fi rotunjită la cel mai apropiat cent pentru o VAN de 1 EUR (paliere de 0,01 EUR).

(45) Pentru a putea absorbi fluctuațiile zilnice ale valorii activelor unui FPM cu VAN constantă și pentru a-i permite să ofere o VAN constantă pe unitate sau pe acțiune, acest tip de fonduri ar trebui să aibă în permanență o rezervă VAN în valoare de cel puțin 3 % din activele sale. Rezerva VAN ar trebui să îndeplinească rolul de mecanism de absorbție pentru a menține VAN constantă. Orice diferență între VAN constantă pe unitate sau pe acțiune și VAN pe unitate sau pe acțiune ar trebui neutralizată utilizându-se rezerva VAN. Pentru situațiile de criză a pieței, atunci când diferențele pot crește rapid, ar trebui prevăzută o procedură care să asigure implicarea întregului lanț de gestiune. Această procedură de escaladare ar trebui să permită conducerii să ia măsuri rapide de remediere a situației.

(46) Atunci când un FPM cu VAN constantă care nu menține rezerva VAN la nivelul necesar nu este în măsură să susțină o VAN constantă pe unitate sau pe acțiune, acesta ar trebui să aibă obligația să fluctueze VAN și astfel să nu mai fie un FPM cu VAN constantă. Prin urmare, atunci când, în pofida utilizării procedurii de escaladare, rezerva VAN este cu 10 puncte de bază sub necesarul de 3 % pentru o perioadă de o lună, respectivul FPM cu VAN constantă ar trebui să fie transformat automat într-un FPM care nu poate utiliza metoda de contabilitate a costului amortizat sau rotunjirea la cel mai apropiat punct procentual. Dacă, înainte de sfârșitul termenului de o lună prevăzut pentru refacerea rezervei, o autoritate competentă are motive întemeiate să considere că un FPM cu VAN constantă nu își poate reface rezerva, aceasta ar trebui să aibă competența de a converti FPM cu VAN constantă într-o altă formă de FPM. Rezerva VAN este singurul mijloc prin care poate fi furnizat sprijin extern unui FPM cu VAN constantă.

(47) Sprijinul extern oferit unui alt tip de FPM decât FPM cu VAN constantă care intenționează să asigure fie lichiditatea, fie stabilitatea FPM sau care are acest efect de facto crește riscul de contagiune între sectorul FPM și restul sectorului financiar. Terții care oferă un astfel de sprijin au un interes în acest sens fie pentru că au un interes economic în societatea de administrare care gestionează FPM, fie pentru că vor să evite orice prejudiciu reputațional care ar putea apărea dacă numele lor ar fi asociat cu eșecul unui FPM. Pentru că terții nu se angajează în mod explicit să ofere sau să garanteze sprijinul, există incertitudini cu privire la acordarea unui astfel de sprijin atunci când FPM are nevoie. În aceste condiții, caracterul discreționar al sprijinului oferit de sponsor contribuie la nesiguranță în rândul participanților la piață cu privire la cine va suporta pierderile FPM atunci când apar acestea. Incertitudinea ar putea spori vulnerabilitatea FPM la retrageri masive în perioadele de instabilitate financiară, când riscurile financiare globale sunt cel mai pronunțate și când apar îndoieli cu privire la soliditatea financiară a sponsorilor și la capacitatea acestora de a oferi sprijin FPM afiliate. Din aceste motive, FPM ar trebui să nu se bazeze pe sprijin extern pentru a

menține lichiditatea și stabilitatea VAN pe unitate sau pe acțiune, cu excepția cazului în care autoritatea competentă responsabilă de FPM a autorizat în mod specific sprijinul extern pentru a menține stabilitatea piețelor financiare.

(48) Investitorii ar trebui să fie clar informați, înainte de a investi într-un FPM, dacă FPM respectiv este un FPM pe termen scurt sau standard și dacă are sau nu o VAN constantă. Pentru a evita așteptările greșite ale investitorilor este necesar, de asemenea, ca în orice document de comercializare să fie specificat în mod clar că FPM nu sunt un vehicul de investiții garantat. FPM cu VAN constantă ar trebui să explice în mod clar investitorilor mecanismul de rezervă care se aplică pentru a menține VAN constantă pe unitate sau acțiune.

(49) Pentru a garanta faptul că autoritățile competente sunt în măsură să detecteze, să monitorizeze și să răspundă la riscurile de pe piața FPM, FPM ar trebui să prezinte autorităților competente rapoarte cu o listă detaliată de informații, în plus față de cele solicitate deja în temeiul Directivei 2009/65/CE sau al Directivei 2011/61/UE. Autoritățile competente ar trebui să colecteze datele în mod consecvent pe întreg teritoriul Uniunii pentru a dobândi o cunoaștere de fond a principalelor evoluții ale pieței FPM. Pentru a facilita o analiză colectivă a impactului potențial al pieței FPM în Uniune, astfel de date ar trebui transmise Autorității Europene pentru Valori Mobiliare și Piețe (ESMA), care ar trebui să creeze o bază de date centrală a FPM.

(50) Autoritatea competentă a FPM ar trebui să verifice în mod regulat dacă un FPM este în măsură să respecte prezentul regulament. Având în vedere că autoritățile competente sunt deja învestite cu competențe extinse în temeiul Directivei 2009/65/CE și al Directivei 2011/61/UE, este necesar ca respectivele competențe să fie extinse pentru a fi exercitate cu trimitere la noile norme comune privind FPM. Autoritățile competente pentru OPCVM sau pentru FIA ar trebui să verifice, de asemenea, conformitatea tuturor organismelor de plasament colectiv care prezintă caracteristici de FPM existente la momentul intrării în vigoare a prezentului regulament.

(51) Comisia ar trebui să adopte acte delegate privind procedura de evaluare internă în temeiul articolului 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. Este deosebit de important ca, în cadrul activităților pregătitoare, Comisia să organizeze consultările adecvate, inclusiv la nivel de experți.

(52) Comisia ar trebui să aibă, de asemenea, competența de a adopta standarde tehnice de punere în aplicare prin intermediul unor acte de punere în aplicare în conformitate cu articolul 291 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene și cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010[7]. ESMA ar trebui să fie responsabilă de elaborarea standardelor tehnice de punere în aplicare care să fie transmise Comisiei cu privire la un model de raportare care să conțină informații privind FPM destinate autorităților competente.

(53) ESMA ar trebui să își poată exercita toate atribuțiile conferite în temeiul Directivei 2009/65/CE și al Directivei 2011/61/UE cu privire la prezentul regulament. De asemenea, aceasta are sarcina de a elabora proiectul de reglementare și de punere în aplicare a standardelor tehnice.

[7] Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

(54) Este esențial să se efectueze o reexaminare a prezentului regulament pentru a evalua în ce măsură este oportun ca anumite FPM cu VAN constantă care își concentrează portofoliile de investiții asupra instrumentelor de datorie emise de statele membre să fie scutite de obligația de a constitui o rezervă de capital a cărei valoare să fie egală cu cel puțin 3 % din valoarea totală a activelor FPM cu VAN constantă. Prin urmare, în cei trei ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, Comisia ar trebui să analizeze experiența acumulată în cursul aplicării prezentului regulament, precum și impactul asupra diferitelor aspecte economice legate de FPM. Instrumentele de datorie emise sau garantate de statele membre reprezintă o categorie distinctă de investiții, care prezintă caracteristici specifice în materie de credit și lichiditate. În plus, datoria suverană joacă un rol vital în finanțarea statelor membre. Comisia ar trebui să analizeze evoluția pieței datoriei suverane emise sau garantate de statele membre și posibilitatea de a crea un cadru special pentru FPM care își concentrează politica de investiții asupra acestui tip de instrumente.

(55) Noile norme uniforme privind FPM ar trebui să fie conforme cu dispozițiile Directivei 95/46/CE[8] și ale Regulamentului (CE) nr. 45/2001[9].

(56) Dat fiind că obiectivele prezentului regulament, și anume de a asigura cerințe prudențiale uniforme aplicabile FPM din întreaga Uniune, ținând seama pe deplin de necesitatea de a asigura un echilibru între siguranța și fiabilitatea FPM, pe de o parte, și funcționarea eficientă a piețelor monetare și costul pentru diferitele părți interesate, pe de altă parte, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, pot fi mai bine realizate la nivelul Uniunii, având în vedere amploarea și efectele acestora, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la același articol, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor sale.

(57) Noile norme uniforme privind FPM respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, mai ales protecția consumatorilor, libertatea de a desfășura o activitate comercială și protecția datelor cu caracter personal. Noile norme uniforme privind FPM ar trebui să fie aplicate în conformitate cu aceste drepturi și principii,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Capitolul I
Dispoziții generale

Articolul 1
Obiect și domeniu de aplicare

1. Prezentul regulament stabilește norme privind instrumentele financiare eligibile în care pot investi fondurile de piață monetară (FPM), portofoliul și evaluarea acestora,

[8] Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date (JO L 281, 23.11.1995, p. 31).

[9] Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

precum și cerințele în materie de raportare aplicabile FPM stabilite, gestionate sau comercializate în Uniune.

Prezentul regulament se aplică organismelor de plasament colectiv care necesită autorizare în calitate de OPCVM în temeiul Directivei 2009/65/CE sau care sunt FIA în temeiul Directivei 2011/61/UE, care investesc în active pe termen scurt și au ca obiective distincte sau cumulate oferirea unor randamente la ratele pieței monetare sau conservarea valorii investiției.

2. Statele membre nu impun cerințe suplimentare în domeniul reglementat de prezentul regulament.

Articolul 2
Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

(1) „active pe termen scurt” înseamnă active financiare cu o scadență reziduală care nu depășește doi ani;

(2) „instrumente ale pieței monetare” înseamnă instrumente ale pieței monetare, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) litera (o) din Directiva 2009/65/CE;

(3) „valori mobiliare” înseamnă valori mobiliare, astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) litera (n) din Directiva 2009/65/CE;

(4) „acord repo” înseamnă orice acord în care una dintre părți transferă unei contrapartide titluri de valoare sau orice drepturi legate de astfel de titluri, angajându-se să le răscumpere la un preț specificat și la o dată ulterioară specificată sau care urmează să fie specificată;

(5) „acord reverse repo” înseamnă orice acord în care una dintre părți primește de la o contrapartidă titluri de valoare sau orice drepturi legate de un titlu sau de o valoare mobiliară, angajându-se să le revândă acesteia la un preț specificat și la o dată ulterioară specificată sau care urmează să fie specificată;

(6) „dare cu împrumut de titluri de valoare” și „luare cu împrumut de titluri de valoare” înseamnă orice tranzacție prin care o instituție sau contrapartida acesteia transferă titluri de valoare, debitorul angajându-se să restituie titluri de valoare echivalente la o dată ulterioară sau la cererea entității care transferă; tranzacția respectivă este o tranzacție de dare cu împrumut de titluri de valoare pentru instituția care transferă valorile mobiliare și de luare cu împrumut de titluri de valoare pentru instituția căreia îi sunt transferate acestea;

(7) „securitizare” înseamnă securitizare astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 61 din Regulamentul 575/2013[10];

(8) „instrumente de datorie emise de societăți comerciale” înseamnă instrumente de datorie emise de o întreprindere care desfășoară efectiv activități de producție sau de comercializare a unor bunuri sau servicii nefinanciare;

[10] Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și societățile de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012, JO L 176, 27.6.2013, p. 1-337.

(9) „marcare la piață” înseamnă evaluarea pozițiilor la prețuri de închidere direct disponibile, care provin din surse independente, inclusiv cotații bursiere, cotații electronice sau cotații provenite de la mai mulți brokeri independenți de renume;

(10) „marcare la model” înseamnă orice evaluare care trebuie să fie analizată comparativ cu date de referință, extrapolată sau calculată în alt mod pe baza uneia sau a mai multor date de piață;

(11) „metoda costului amortizat” înseamnă o metodă de evaluare care ia în calcul costul de achiziție al unui activ și ajustează valoarea respectivă pentru amortizarea primelor (sau a sconturilor) până la scadență;

(12) „fond de piață monetară cu valoare constantă a activului net” (FPM cu VAN constantă) înseamnă un fond de piață monetară care menține o VAN constantă pe unitate sau pe acțiune, cu un venit din fond care este acumulat zilnic sau poate fi plătit investitorului și cu active care sunt, în general, evaluate conform metodei costului amortizat sau VAN este rotunjită la cel mai apropiat punct procentual sau echivalentul acestuia într-o anumită monedă;

(13) „FPM pe termen scurt” înseamnă un fond de piață monetară care investește în instrumentele pieței monetare eligibile menționate la articolul 9 alineatul (1);

(14) „FPM standard” înseamnă un fond de piață monetară care investește în instrumentele pieței monetare eligibile menționate la articolul 9 alineatele (1) și (2);

(15) „instituție de credit” înseamnă instituție de credit, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul 575/2013;

(16) „autoritate competentă a FPM” înseamnă:

(a) pentru un OPCVM, autoritatea competentă a statului membru de origine al OPCVM, desemnată în conformitate cu articolul 97 din Directiva 2009/65/CE;

(b) pentru un FIA din UE, autoritatea competentă a statului membru de origine a FIA astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) litera (p) din Directiva 2011/61/UE;

(c) pentru un FIA din afara UE:

(i) autoritatea competentă a statului membru în care FIA din afara UE este comercializat în Uniune fără un pașaport;

(ii) autoritatea competentă a AFIA din UE care administrează FIA din afara UE, în cazul în care FIA din afara UE este comercializat în Uniune pe baza unui pașaport sau nu este comercializat în Uniune;

(iii) autoritatea competentă a statului membru de referință în cazul în care FIA din afara UE nu este administrat de un AFIA din UE și este comercializat în Uniune pe baza unui pașaport;

(17) „stat membru de origine al FPM” înseamnă statul membru în care FPM este autorizat;

(18) „scadența medie ponderată” înseamnă durata medie de timp până la scadența legală sau, dacă este mai scurtă, durata până la următoarea revizuire a ratei dobânzii la o rată a pieței monetare aplicată tuturor activelor-suport ale fondului, ținând seama de ponderea relativă a fiecărui activ deținut;

(19) „durata de viață medie ponderată” înseamnă durata medie de timp până la scadența legală a tuturor activelor-suport ale fondului, ținând seama de ponderea relativă a fiecărui activ deținut;

(20) „scadență legală” înseamnă data la care principalul unui titlu de valoare este rambursat integral, fără ca această rambursare să fie condiționată de nicio opțiune;

(21) „scadența reziduală” înseamnă durata de timp până la scadența legală;

(22) „vânzare în lipsă” înseamnă vânzarea neacoperită de instrumente ale pieței monetare.

Articolul 3
Autorizarea FPM

1. Niciun organism de plasament colectiv nu poate fi stabilit, comercializat sau gestionat în Uniune ca FPM dacă nu a fost autorizat în conformitate cu prezentul regulament.

   O astfel de autorizație este valabilă în toate statele membre.

2. Un organism de plasament colectiv care necesită o autorizare ca OPCVM în temeiul Directivei 2009/65/CE este autorizat ca FPM în cadrul procedurii de autorizare în temeiul Directivei 2009/65/CE.

3. Un organism de plasament colectiv care este un FIA este autorizat ca FPM în conformitate cu procedura de autorizare prevăzută la articolul 4.

4. Niciun organism de plasament colectiv nu este autorizat ca FPM dacă autoritatea competentă a FPM nu este convinsă că FPM este în măsură să îndeplinească integral cerințele din prezentul regulament.

5. În scopul autorizării, FPM prezintă autorității sale competente următoarele documente:

   (a) regulile sau actele constitutive ale fondului;

   (b) identificarea administratorului;

   (c) identificarea depozitarului;

   (d) o descriere a FPM sau orice informații cu privire la acesta puse la dispoziția investitorilor;

   (e) o descriere a măsurilor și a procedurilor necesare pentru conformarea cu cerințele menționate în capitolele II-VII sau orice informații cu privire la acestea;

   (f) orice alte informații sau documente solicitate de autoritatea competentă a FPM pentru a verifica dacă acesta respectă cerințele din prezentul regulament.

6. Autoritățile competente informează trimestrial ESMA cu privire la autorizațiile acordate sau retrase în temeiul prezentului regulament.

7. ESMA ține o evidență publică centralizată identificând fiecare FPM autorizat în temeiul prezentului regulament și precizând tipul acestuia, administratorul și autoritatea competentă a FPM. Registrul este pus la dispoziție în format electronic.

Articolul 4
Procedura de autorizare a FIA ca FPM

1. Un FIA este autorizat ca FPM numai în cazul în care autoritatea competentă a aprobat cererea unui AFIA autorizat în conformitate cu Directiva 2011/61/UE să gestioneze FIA respectiv, precum și regulile fondului și depozitarul ales.

2. La depunerea cererii pentru administrarea FIA, AFIA autorizat pune la dispoziția autorității competente a FPM:

   (a) acordul scris încheiat cu depozitarul;

   (b) informații privind modalitățile de delegare cu privire la gestionarea și administrarea portofoliului și a riscurilor legate de FIA;

   (c) informații privind strategiile de investiții, profilul de risc și alte caracteristici ale FIA pe care AFIA este autorizat să le gestioneze.

   Autoritatea competentă a FPM poate solicita autorității competente a AFIA clarificări și informații în ceea ce privește documentația menționată la alineatul anterior sau o atestare care să certifice dacă FPM se încadrează în domeniul de aplicare a autorizației de administrare de care dispune AFIA. Autoritatea competentă a AFIA trebuie să răspundă în termen de 10 zile lucrătoare de la cererea depusă de autoritatea competentă a FPM.

3. Orice modificare ulterioară a documentelor menționate la alineatul (2) este comunicată imediat de către AFIA autorității competente a FPM.

4. Autoritatea competentă a FPM poate refuza cererea AFIA numai în cazul în care:

   (a) AFIA nu respectă prezentul regulament;

   (b) AFIA nu respectă Directiva 2011/61/UE;

   (c) AFIA nu este autorizat de autoritatea competentă pentru a gestiona FPM;

   (d) AFIA nu a transmis documentația menționată la alineatul (2).

   Înainte de a respinge o cerere, autoritatea competentă a FPM consultă autoritatea competentă a AFIA.

5. Autorizarea FIA ca FPM nu este condiționată de cerința ca FIA să fie administrat de un AFIA autorizat în statul membru de origine sau ca AFIA să desfășoare sau să delege vreo activitate în statul membru de origine al FIA.

6. AFIA este informat în termen de două luni de la depunerea unei cereri complete dacă autorizarea FIA ca FPM a fost acordată sau nu.

7. Autoritatea competentă a FPM nu acordă autorizația dacă FIA nu are dreptul legal să își comercializeze unitățile sau acțiunile în statul membru de origine.

Articolul 5
Utilizarea denumirii de FPM

1. Un OPCVM sau un FIA utilizează denumirea de „fond de piață monetară” sau „FPM” în nume propriu sau pentru unitățile sau acțiunile pe care le emite numai în cazul în care acestea au fost autorizate în conformitate cu prezentul regulament.

   Un OPCVM sau un FIA poate utiliza o denumire care sugerează un fond de piață monetară sau termeni cum ar fi „numerar”, „lichidități”, „bani”, „active disponibile

imediat", „tip depozit" sau alte formule similare numai în cazul în care acestea au fost autorizate în conformitate cu prezentul regulament.

2. Utilizarea denumirii de „fond de piață monetară", „FPM" sau a unei denumiri care sugerează un FPM sau utilizarea termenilor menționați la alineatul (1) include utilizarea acestora în orice documente externe sau interne, rapoarte, declarații, reclame, comunicări, scrisori sau orice alte materiale adresate sau destinate distribuirii către potențiali investitori, deținători de unități, acționari sau autorități competente în scris, oral, electronic sau în orice altă formă.

Articolul 6
Norme aplicabile

1. Un FPM trebuie să respecte în orice moment dispozițiile prezentului regulament.

2. Un FPM care este un OPCVM și administratorul acestuia trebuie să respecte în orice moment dispozițiile Directivei 2009/65/CE, dacă nu se precizează contrariul în prezentul regulament.

3. Un FPM care este un FIA și administratorul acestuia trebuie să respecte în orice moment dispozițiile Directivei 2011/61/UE, dacă nu se precizează contrariul în prezentul regulament.

4. Administratorul FPM este responsabil să asigurare conformitatea cu prezentul regulament. Administratorul este răspunzător pentru orice pierderi sau prejudicii rezultate din nerespectarea prezentului regulament.

5. Prezentul regulament nu împiedică FPM să aplice limite de investiții care sunt mai stricte decât cele prevăzute în regulament.

Capitolul II
Obligații referitoare la politicile de investiții ale FPM

SECțIUNEA I
NORME GENERALE șI ACTIVE ELIGIBILE

Articolul 7
Principiile generale

1. În cazul în care un FPM este format din mai multe compartimente de investiții, fiecare compartiment este considerat un FPM separat în sensul capitolelor II-VII.

2. FPM autorizate ca OPCVM nu se supun obligațiilor privind politicile de investiții ale OPCVM prevăzute la articolul 49, articolul 50, articolul 50a, articolul 51 alineatul (2) și articolele 52-57 din Directiva 2009/65/CE, dacă nu se precizează în mod explicit contrariul în prezentul regulament.

Articolul 8
Active eligibile de investiții

1. Un FPM investește numai în una sau mai multe dintre următoarele categorii de active financiare și numai în condițiile specificate în prezentul regulament:

   (a) instrumente ale pieței monetare;

(b) depozite pe lângă instituții de credit;

(c) instrumente financiare derivate;

(d) acorduri reverse repo;

2. Un FPM nu desfășoară niciuna dintre următoarele activități:

(a) investiții în alte active decât cele menționate la alineatul (1);

(b) vânzarea în lipsă a unor instrumente ale pieței monetare;

(c) expunerea directă sau indirectă la acțiuni sau mărfuri, inclusiv prin instrumente financiare derivate, certificate care le reprezintă, indici bazați pe acestea sau orice alt mijloc sau instrument care ar putea oferi o expunere la acestea;

(d) încheierea unor contracte de dare sau de luare cu împrumut de valori mobiliare și acorduri repo sau orice alt contract care ar greva activele FPM;

(e) luarea și darea cu împrumut de lichidități.

Articolul 9
Instrumente eligibile ale pieței monetare

1. Un instrument al pieței monetare este eligibil pentru investiții efectuate de un FPM cu condiția ca acesta să îndeplinească următoarele cerințe cumulative:

(a) să se încadreze într-una din categoriile de instrumente ale pieței monetare prevăzute la articolul 50 alineatul (1) literele (a), (b), (c) sau (h) din Directiva 2009/65/CE;

(b) să prezinte una dintre următoarele caracteristici alternative:

(i) o scadență legală la emitere de 397 de zile sau mai puțin;

(ii) o scadență reziduală de 397 de zile sau mai puțin;

(c) emitentul instrumentului pieței monetare să fi obținut una dintre cele mai înalte două categorii de rating intern în conformitate cu regulile prevăzute la articolele 16-19 din prezentul regulament;

(d) în cazul expunerii la o securitizare, să respecte cerințele suplimentare stabilite la articolul 10.

2. FPM standard sunt autorizate, de asemenea, să investească într-un instrument al pieței monetare care face obiectul unor ajustări periodice ale randamentului în conformitate cu condițiile pieței monetare la fiecare 397 de zile sau mai frecvent, fără a avea o scadență reziduală mai mare de 2 ani.

3. Alineatul (1) litera (c) nu se aplică instrumentelor pieței monetare emise sau garantate de o autoritate centrală sau de o bancă centrală dintr-un stat membru, de Banca Centrală Europeană, de Uniune, de Mecanismul european de stabilitate sau de Banca Europeană de Investiții.

Articolul 10
Securitizări eligibile

1. O securitizare este considerată eligibilă în cazul în care sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

(a) expunerea sau ansamblul de expuneri-suport sunt reprezentate exclusiv de instrumente de datorie emise de societăți comerciale;

(b) instrumentul de datorie suport emis de societățile comerciale are o calitate a creditului bună și este lichid;

(c) instrumentul de datorie suport emis de societățile comerciale are o scadență legală la emitere de 397 de zile sau mai puțin sau are o scadență reziduală de 397 de zile sau mai puțin;

2. În scopul aplicării consecvente a alineatului (1), ESMA elaborează standarde tehnice de reglementare care precizează:

(a) condițiile și circumstanțele în care se consideră că expunerea sau ansamblul de expuneri suport sunt reprezentate exclusiv de instrumente de datorie emise de societăți comerciale;

(b) condițiile și pragurile numerice care determină dacă instrumentele de datorie emise de societăți comerciale au o calitate a creditului bună și sunt lichide.

ESMA prezintă Comisiei proiectul de standarde tehnice de reglementare menționate la primul paragraf până la […].

Se deleagă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

Articolul 11
Depozite eligibile pe lângă instituții de credit

Un depozit pe lângă o instituție de credit este eligibil pentru investiții efectuate de un FPM cu condiția ca acesta să îndeplinească următoarele condiții cumulative:

(a) depozitul este rambursabil la cerere sau poate fi retras în orice moment;

(b) depozitul este scadent în cel mult 12 luni;

(c) instituția de credit își are sediul social într-un stat membru sau, în cazul în care aceasta își are sediul social într-o țară terță, face obiectul unor norme prudențiale considerate echivalente cu cele prevăzute de dreptul Uniunii, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 107 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 12
Instrumente financiare derivate eligibile

Un instrument financiar derivat este eligibil pentru investiții efectuate de un FPM dacă este tranzacționat pe o piață reglementată menționată la articolul 50 alineatul (1) literele (a), (b) sau (c) din Directiva 2009/65/CE sau pe piața instrumentelor financiare derivate extrabursiere și dacă îndeplinește în orice situație următoarele condiții cumulative:

(a) activul-suport al instrumentului derivat constă în rate ale dobânzilor, cursuri de schimb valutar, valute sau indici care reprezintă una dintre aceste categorii;

(b) instrumentul derivat îndeplinește numai rolul de a acoperi riscurile de durată și de schimb valutar inerente altor investiții ale FPM;

(c) contrapartidele din cadrul tranzacțiilor cu instrumente derivate extrabursiere sunt instituții care fac obiectul reglementării și al supravegherii prudențiale și aparțin categoriilor autorizate de autoritățile competente din statul membru de origine al FPM;

(d) instrumentele financiare derivate extrabursiere sunt supuse unei evaluări de încredere care poate fi verificată zilnic și pot fi vândute, lichidate sau închise printr-o tranzacție simetrică, în orice moment, la justa lor valoare, la inițiativa FPM.

Articolul 13
Acorduri reverse repo eligibile

1. Un acord reverse repo este eligibil să fie încheiat de un FPM dacă sunt îndeplinite următoarele condiții cumulative:

   (a) FPM are dreptul de a rezilia contractul în orice moment, cu o notificare de maximum două zile lucrătoare;

   (b) valoarea de piață a activelor primite ca parte a acordului reverse repo este în orice moment cel puțin egală cu valoarea numerarului furnizat.

2. Activele primite de FPM ca parte a acordului reverse repo sunt instrumente ale pieței monetare conforme cu dispozițiile articolului 9.

3. Securitizările, astfel cum sunt definite la articolul 10, nu sunt primite de FPM ca parte a unui acord reverse repo. Activele primite de FPM ca parte a unui acord reverse repo nu sunt vândute, reinvestite, gajate sau transferate în alt mod.

4. Activele primite de FPM ca parte a unui acord reverse repo sunt incluse în scopul calculării limitelor de diversificare și de concentrare prevăzute în prezentul regulament.

5. Prin derogare de la alineatul (2), un FPM poate primi, ca parte a unui acord reverse repo, valori mobiliare lichide sau instrumente ale pieței monetare, altele decât cele conforme cu articolul 9, cu condiția ca aceste active să îndeplinească una din condițiile următoare:

   (a) să aibă o calitate bună a creditului și să fie emise sau garantate de o autoritate centrală sau de o bancă centrală dintr-un stat membru, de Banca Centrală Europeană, de Uniune, de Mecanismul european de stabilitate, de Banca Europeană de Investiții;

   (b) să fie emise sau garantate de o autoritate centrală sau de o bancă centrală dintr-o țară terță, cu condiția ca emitentul activului din țara terță să fi obținut una dintre cele mai înalte două categorii de rating intern, în conformitate cu regulile prevăzute la articolele 16-19.

   Activele primite în cadrul unui contract reverse repo în conformitate cu primul paragraf sunt aduse la cunoștința investitorilor FPM.

   Activele primite ca parte a unui acord reverse repo în conformitate cu primul paragraf trebuie să respecte normele prevăzute la articolul 14 alineatul (6).

6. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 44, în care să precizeze cerințele cantitative și calitative în materie de lichiditate aplicabile activelor menționate la alineatul (5), precum și cerințele cantitative și calitative în materie de calitate a creditului aplicabile activelor menționate la alineatul 5 litera (a).

În acest scop, Comisia ține seama de raportul menționat la articolul [509 alineatul (3)] din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Comisia adoptă actele delegate menționate la primul paragraf până la 31 decembrie 2014 cel târziu.

SECȚIUNEA II
DISPOZIȚII PRIVIND POLITICILE DE INVESTIȚII

Articolul 14
Diversificare

1. Un FPM nu investește mai mult de 5 % din activele sale în oricare dintre următoarele:

   (a) instrumente ale pieței monetare emise de aceeași entitate;

   (b) depozite constituite pe lângă aceeași instituție de credit.

2. Valoarea agregată a tuturor expunerilor la securitizări nu depășește 10 % din activele unui FPM.

3. Riscul total la care se expune un FPM față de aceeași contrapartidă în cadrul unei tranzacții cu instrumente derivate extrabursiere nu depășește 5 % din activele sale.

4. Valoarea totală a lichidităților furnizate aceleiași contrapartide a unui FPM în cadrul acordurilor reverse repo nu depășește 20 % din activele acestuia.

5. Fără a aduce atingere limitelor individuale prevăzute la alineatele (1) și (3), un FPM nu combină, în cazul în care acest lucru ar conduce la investiții de peste 10 % din activele sale într-o singură entitate, oricare dintre următoarele:

   (a) investiții în instrumente ale pieței monetare emise de entitatea respectivă;

   (b) depozite pe lângă entitatea respectivă;

   (c) instrumente financiare derivate extrabursiere care expun entitatea respectivă la un risc de contrapartidă.

6. Prin derogare de la alineatul (1) litera (a), o autoritate competentă poate autoriza un FPM să investească în conformitate cu principiul repartiției riscului până la 100 % din activele sale în instrumente diferite ale pieței monetare emise sau garantate de o autoritate centrală, regională sau locală sau de o bancă centrală a unui stat membru, de Banca Centrală Europeană, de Uniunea Europeană, de Mecanismul european de stabilitate sau de Banca Europeană de Investiții, precum și de o autoritate centrală sau o bancă centrală dintr-o țară terță sau de un organism public internațional din care fac parte unul sau mai multe state membre.

   Primul paragraf se aplică numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții cumulative:

   (a) FPM deține instrumente ale pieței monetare din cel puțin șase emisiuni diferite ale emitentului respectiv;

   (b) FPM își limitează investițiile în instrumente ale pieței monetare din aceeași emisiune la maximum 30 % din activele sale;

   (c) FPM menționează în mod expres în regulile sau documentele constitutive ale fondului, autoritatea centrală, regională sau locală sau banca centrală a unui stat membru, Banca Centrală Europeană, Uniunea Europeană, Mecanismul

european de stabilitate sau Banca Europeană de Investiții, o autoritate centrală sau o bancă centrală dintr-o țară terță sau organismul public internațional din care fac parte unul sau mai multe state membre care emit sau garantează instrumente ale pieței monetare în care intenționează să investească peste 5 % din activele sale;

(d) FPM include în prospectul său și în comunicările sale de comercializare o mențiune foarte vizibilă care atrage atenția asupra utilizării acestei derogări și care indică autoritatea centrală, regională sau locală sau banca centrală a unui stat membru, Banca Centrală Europeană, Uniunea Europeană, Mecanismul european de stabilitate, Banca Europeană de Investiții, o autoritate centrală sau o bancă centrală dintr-o țară terță sau organismul public internațional din care fac parte unul sau mai multe state membre care emit sau garantează instrumente ale pieței monetare în care intenționează să investească peste 5 % din activele sale.

7. Întreprinderile care sunt incluse în același grup în scopul consolidării conturilor, în conformitate cu Directiva 83/349/CEE a Consiliului[11] sau cu normele contabile internaționale recunoscute, sunt considerate un singur organism în scopul calculării limitelor prevăzute la alineatele (1)-(5).

Articolul 15
Concentrare

1. Un FPM nu deține peste 10 % din instrumentele pieței monetare emise de un singur organism.

2. Limita prevăzută la alineatul (1) nu se aplică în cazul deținerilor de instrumente ale pieței monetare emise sau garantate de către o autoritate centrală, regională sau locală sau o bancă centrală a unui stat membru, de Banca Centrală Europeană, de Uniunea Europeană, de Mecanismul european de stabilitate sau de Banca Europeană de Investiții, de o autoritate centrală sau o bancă centrală dintr-o țară terță sau de un organism public internațional din care fac parte unul sau mai multe state membre.

SECȚIUNEA III
CALITATEA CREDITULUI INSTRUMENTELOR PIEȚEI MONETARE

Articolul 16
Procedura de evaluare internă

1. Administratorul unui FPM stabilește, implementează și aplică în mod consecvent o procedură prudentă și riguroasă de evaluare internă pentru determinarea calității creditului instrumentelor pieței monetare, ținând cont de emitentul instrumentului și de caracteristicile instrumentului în sine.

2. Procedura internă de evaluare se bazează pe un sistem intern de rating și pe metodologii de atribuire prudente, riguroase, sistematice și continue. Metodologiile de atribuire sunt supuse validării de către administrator pe baza experienței trecute și a dovezilor empirice, inclusiv pe testare ex-post.

[11] A șaptea Directivă 83/349/CEE a Consiliului din 13 iunie 1983 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind conturile consolidate, JO L 193, 18.7.1983, p. 1-17.

3. Procedura de evaluare internă respectă următoarele cerințe:

(a) administratorul unui FPM se asigură că informațiile utilizate la atribuirea unui rating de credit intern au o calitate suficientă, sunt actualizate și provin din surse de încredere. Administratorul pune în aplicare și menține un proces eficient de obținere și de actualizare a informațiilor relevante cu privire la caracteristicile emitentului;

(b) administratorul unui FPM adoptă și pune în aplicare măsuri adecvate pentru a asigura că atribuirea ratingurilor interne se bazează pe o analiză detaliată a tuturor informațiilor care sunt disponibile și pertinente și include toți factorii determinanți relevanți care influențează bonitatea emitentului;

(c) administratorul unui FPM monitorizează atribuirile de ratinguri interne în mod continuu și revizuiește toate atribuirile de rating intern cel puțin o dată pe an. Administratorul revizuiește atribuirea ratingurilor de fiecare dată când apare o schimbare semnificativă care ar putea avea un impact asupra unui rating de credit intern. Administratorul instituie proceduri interne pentru monitorizarea impactului pe care schimbările macroeconomice și cele care afectează piața financiară sau condițiile specifice emitentului le au asupra ratingurilor interne de credit;

(d) în cazul în care o agenție de rating de credit înregistrată la Autoritatea europeană pentru valori mobiliare și piață (ESMA) acordă un rating de credit unui emitent de instrumente ale pieței monetare, retrogradarea acestuia la un rating inferior celor mai înalte două ratinguri de credit pe termen scurt folosite de agenția respectivă se consideră a fi o schimbare semnificativă în sensul literei (c), iar administratorul trebuie să efectueze o nouă procedură de atribuire;

(e) metodologiile de atribuire sunt reexaminate cel puțin o dată pe an pentru a stabili dacă acestea rămân adecvate din perspectiva portofoliului curent și a condițiilor externe;

(f) atunci când sunt modificate metodologiile, modelele sau ipotezele principale de rating utilizate în procedurile interne de evaluare, administratorul unui FPM reexaminează toate ratingurile interne de credit afectate cât mai curând posibil și nu mai târziu de o lună de la schimbare;

(g) atribuirile de ratinguri interne și revizuirile periodice ale acestora de către administratorul unui FPM nu se realizează de către persoane care efectuează sau sunt responsabile de gestionarea portofoliului FPM.

Articolul 17
Sistemul de rating intern

1. Fiecărui emitent al unui instrument de pe piața monetară în care un FPM intenționează să investească i se atribuie un rating intern pe baza procedurii de evaluare internă.

2. Structura sistemului de rating intern respectă următoarele cerințe cumulative:

(a) sistemul de rating intern se bazează pe o singură scară de rating care reflectă exclusiv cuantificarea riscului de credit al emitentului. Scara de rating cuprinde șase categorii pentru emitenții care și-au respectat obligațiile de plată și o categorie pentru emitenții care nu și-au respectat obligațiile de plată;

(b) există o relație clară între categoriile de rating atribuite unui emitent, care reflectă riscul de credit al emitentului respectiv, și criteriile de rating utilizate pentru a identifica nivelul riscului de credit respectiv;

(c) sistemul de rating intern ia în considerare natura pe termen scurt a instrumentelor pieței monetare.

3. Criteriile de rating prevăzute la alineatul (2) litera (b) îndeplinesc următoarele cerințe cumulative:

(a) cuprind cel puțin indicatori cantitativi și calitativi privind emitentul instrumentului și situația macroeconomică și cea a pieței financiare;

(b) se referă la valorile de referință obișnuite numerice și calitative utilizate pentru evaluarea indicatorilor cantitativi și calitativi;

(c) sunt adecvate pentru un anumit tip de emitent. Se disting cel puțin următoarele tipuri de emitenți: emitenți suverani, autorități publice regionale sau locale, societăți financiare și nefinanciare.

(d) în cazul expunerii la securitizări, se iau în considerare riscul de credit al emitentului, structura securitizării și riscul de credit al activelor-suport.

Articolul 18
Documentație

1. Administratorul unui FPM documentează procedura internă de evaluare și sistemul de rating intern. Documentația cuprinde:

(a) detalii privind elaborarea și funcționarea procedurilor interne de evaluare și ale sistemelor de rating intern într-un mod care să permită autorităților competente să înțeleagă atribuirea unor ratinguri specifice și să evalueze dacă încadrarea într-o anumită categorie de rating este adecvată;

(b) justificare și analiza modului în care administratorul a ales criteriile de rating și frecvența revizuirii acestora. Analiza trebuie să includă parametrii, modelul și limitele modelului utilizat pentru alegerea criteriilor de rating;

(c) toate schimbările majore în procedura internă de evaluare, inclusiv identificarea factorilor care declanșează schimbări;

(d) organizarea procedurii de evaluare internă, inclusiv procesul de atribuire a ratingurilor și structura controlului intern;

(e) istoricul complet al ratingurilor interne ale emitenților și ale garanților recunoscuți;

(f) datele de atribuire a ratingurilor interne;

(g) metodologia și datele principale utilizate pentru stabilirea ratingului intern, inclusiv ipotezele principale de rating;

(h) persoana sau persoanele responsabile cu atribuirea ratingului intern.

2. Procedura de evaluare internă este detaliată în regulile fondului sau în actele de constituire ale FPM și toate documentele prevăzute la alineatul (1) sunt puse la dispoziție la cererea autorităților competente ale FPM și a autorităților competente ale administratorului FPM.

Articolul 19
Actele delegate

Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 44, acte delegate care să specifice următoarele aspecte:

(a) condițiile în care metodologiile de atribuire sunt considerate a fi prudente, riguroase, sistematice și continue și condițiile de validare prevăzute la articolul 16 alineatul (2);

(b) definițiile fiecărei categorii de rating în ceea ce privește cuantificarea riscului de credit al unui emitent prevăzută la articolul 17 alineatul (2) litera (a) și criteriile pentru stabilirea nivelului de risc de credit prevăzute la articolul 17 alineatul (2) litera (b);

(c) valorile de referință exacte pentru fiecare indicator calitativ și valorile numerice de referință pentru fiecare indicator cantitativ. Aceste valori de referință ale indicatorilor se indică pentru fiecare categorie de rating, luând în considerare criteriile prevăzute la articolul 17 alineatul (3);

(d) înțelesul conceptului „schimbare semnificativă” menționat la articolul 16 alineatul (3) litera (c).

Articolul 20
Guvernanța evaluării calității creditului

1. Procedurile interne de evaluare sunt aprobate de personalul de conducere, de organismul de conducere și, dacă există, de funcția de supraveghere a administratorului FPM.

   Părțile respective trebuie să înțeleagă bine procedurile interne de evaluare, sistemele de rating intern și metodologiile de atribuire a ratingului utilizate de administrator și să înțeleagă în detaliu rapoartele aferente acestora.

2. Analiza bazată pe ratingul intern a profilului de risc de credit al FPM constituie o parte esențială a rapoartelor care trebuie prezentate părților menționate la alineatul (1). Aceste rapoarte includ cel puțin profilul de risc pe categorii de rating, migrația între categoriile de rating, estimarea parametrilor relevanți pentru fiecare categorie și compararea ratelor efective de incapacitate de plată. Frecvența rapoartelor depinde de tipul de informații și de importanța acestora, dar este cel puțin anuală.

3. Personalul de conducere asigură în mod continuu că procedura internă de evaluare funcționează în mod corespunzător.

   Personalul de conducere este informat în mod regulat în ceea ce privește performanța procesului intern de evaluare, domeniile în care au fost identificate deficiențe, precum și evoluția eforturilor și a acțiunilor întreprinse pentru combaterea deficiențelor identificate anterior.

Capitolul III
Obligații privind gestionarea riscurilor FPM

Articolul 21
Reguli de portofoliu pentru FPM pe termen scurt

Un FPM pe termen scurt îndeplinește în orice moment toate cerințele de portofoliu următoare:

(a) portofoliul său are o scadență medie ponderată de cel mult 60 de zile;

(b) portofoliul său are o durată de viață medie ponderată de cel mult 120 de zile;

(c) cel puțin 10 % din activele sale sunt alcătuite din active cu scadență zilnică. Un FPM pe termen scurt nu achiziționează niciun alt tip de active în afară de active cu scadență zilnică dacă o astfel de achiziție ar face ca ponderea investițiilor FPM pe termen scurt în active cu scadență zilnică să fie sub 10 % din portofoliul său;

(d) cel puțin 20 % din activele sale sunt alcătuite din active cu scadență săptămânală. Un FPM pe termen scurt nu achiziționează niciun alt tip de active în afară de active cu scadență săptămânală dacă o astfel de achiziție ar face ca ponderea investițiilor FPM pe termen scurt în active cu scadență săptămânală să fie sub 20 % din portofoliul său.

Articolul 22
Reguli de portofoliu pentru FPM standard

1. Un FPM standard îndeplinește în orice moment toate cerințele de portofoliu următoare:

   (a) portofoliul său are în orice moment o scadență medie ponderată de cel mult 6 luni;

   (b) portofoliul său are în orice moment o durată de viață medie ponderată de cel mult 12 luni;

   (c) cel puțin 10 % din activele sale sunt alcătuite din active cu scadență zilnică. Un FPM standard nu achiziționează niciun alt tip de active în afară de active cu scadență zilnică dacă o astfel de achiziție ar face ca ponderea investițiilor FPM standard în active cu scadență zilnică să fie sub 10 % din portofoliul său;

   (d) cel puțin 20 % din activele sale sunt alcătuite din active cu scadență săptămânală. Un FPM standard nu achiziționează niciun alt tip de active în afară de active cu scadență săptămânală dacă o astfel de achiziție ar face ca ponderea investițiilor FPM standard în active cu scadență săptămânală să fie sub 20 % din portofoliul său.

2. Un FPM standard poate investi până la 10 % din activele sale în instrumente ale pieței monetare emise de o singură entitate.

3. Fără a aduce atingere limitei individuale prevăzute la alineatul (2), un FPM standard poate combina, dacă acest lucru ar duce la investiții de peste 15% din activele sale într-o singură entitate, oricare dintre următoarele:

   (a) investiții în instrumente ale pieței monetare emise de entitatea respectivă;

   (b) depozite pe lângă entitatea respectivă;

   (c) instrumente financiare derivate extrabursiere care expun entitatea respectivă la un risc de contrapartidă.

4. Toate activele din portofoliu pe care un FPM standard le investește în conformitate cu alineatele (2) și (3) sunt aduse la cunoștința investitorilor respectivului FPM.

5. Un FPM standard nu este constituit sub forma unui FPM cu VAN constantă.

Articolul 23
Ratinguri de credit ale FPM

FPM sau administratorul FPM nu solicită și nu finanțează o agenție de rating de credit pentru a atribui un rating FPM.

Articolul 24
Politica „cunoaște-ți clientul”

1. Administratorul FPM stabilește, implementează și aplică procedurile și întreprinde procesele de diligență pentru a identifica numărul de investitori într-un FPM, nevoile și comportamentul acestora, precum și valoarea participațiilor lor cu scopul de a anticipa corect efectul unor răscumpărări concomitente solicitate de mai mulți investitori. În acest sens, administratorul FPM ia în considerare cel puțin următorii factori:

   (a) tendințele identificabile în ceea ce privește necesarul de numerar al investitorilor;

   (b) gradul de sofisticare al diferiților investitori;

   (c) aversiunea față de risc a diferiților investitori;

   (d) gradul de corelare sau legăturile strânse între diferiții investitori ai FPM.

2. Administratorul FPM se asigură că:

   (a) valoarea unităților sau a acțiunilor deținute de un singur investitor nu depășește în niciun moment valoarea activelor cu scadență zilnică;

   (b) răscumpărarea de către un investitor nu are un impact semnificativ asupra profilului de lichiditate al FPM.

Articolul 25
Simularea situațiilor de criză

1. Pentru fiecare FPM se elaborează procese solide de simulare a situațiilor de criză care să permită identificarea evenimentelor posibile sau a schimbărilor viitoare ale condițiilor economice care ar putea avea efecte nefavorabile asupra FPM. Administratorul unui FPM efectuează în mod regulat simulări ale situațiilor de criză și elaborează planuri de acțiune pentru diferitele scenarii posibile.

   Simulările situațiilor de criză se bazează pe criterii obiective și iau în considerare efectele unor scenarii plauzibile de crize grave. Scenariile simulărilor situațiilor de criză iau în considerare parametrii de referință, inclusiv următorii factori:

   (a) modificări ipotetice ale nivelului de lichiditate al activelor deținute în portofoliul FPM;

   (b) modificări ipotetice ale nivelului de risc de credit al activelor deținute în portofoliul FPM, inclusiv evenimente de credit și evenimente de rating;

   (c) evoluții ipotetice ale ratelor dobânzii;

   (d) niveluri ipotetice de răscumpărare.

2. În plus, în cazul FPM cu VAN constantă, simulările situațiilor de criză estimează pentru diferite scenarii diferența dintre VAN constantă pe unitate sau pe acțiune și

VAN pe unitate sau pe acțiune, inclusiv impactul acestei diferențe asupra rezervei VAN.

3. În cazul în care în urma simulărilor situațiilor de criză se constată o vulnerabilitate a FPM, administratorul FPM ia măsuri pentru a consolida robustețea FPM, inclusiv acțiuni menite să consolideze lichiditatea sau calitatea activelor FPM.

4. Simulările situațiilor de criză sunt efectuate cu o frecvență stabilită de consiliul de administrație al administratorului FPM, după ce se stabilește ce înseamnă un interval adecvat și rezonabil în funcție de condițiile de piață și de orice modificări preconizate în portofoliul FPM. Această frecvență trebuie să fie cel puțin anuală.

5. Un raport detaliat privind rezultatele simulărilor situațiilor de criză este prezentat spre examinare consiliului de administrație al administratorului FPM. Consiliul de administrație modifică planul de acțiune propus, dacă este necesar, și aprobă planul de acțiune final.

   Raportul care prezintă rezultatele simulărilor situațiilor de criză și planul de acțiune corespunzător se întocmesc în scris și se păstrează pentru o perioadă de cel puțin cinci ani.

6. Raportul cu rezultatele simulărilor situațiilor de criză este înaintat autorităților competente ale administratorului și ale FPM. Autoritățile competente transmit raportul către ESMA.

7. ESMA emite linii directoare în vederea stabilirii unor parametrii de referință comuni pentru scenariile de simulare a situațiilor de criză care trebuie incluse în simularea situațiilor de criză luând în considerare factorii prevăzuți la alineatul (1). Liniile directoare sunt actualizate cel puțin anual, ținând seama de cele mai recente evoluții ale pieței.

Capitolul IV
Reguli de evaluare

Articolul 26
Evaluarea activelor FPM

1. Activele unui FPM sunt evaluate cel puțin zilnic.

2. Activele unui FPM sunt evaluate prin utilizarea marcării la piață ori de câte ori este posibil.

3. Atunci când se utilizează metoda marcării la piață, activele sunt evaluate la cotația de cumpărare/vânzare mai prudentă, cu excepția cazului în care instituția își poate închide poziția la prețul mediu al pieței.

   Pentru marcarea la piață trebuie să fie utilizate numai date de piață de calitate. Calitatea datelor de piață se evaluează pe baza tuturor factorilor de mai jos:

   (a) numărul și calitatea contrapartidelor;

   (b) volumul și cifra de afaceri pe piață al activului respectiv;

   (c) valoarea emisiunii și proporția emisiunii pe care FPM intenționează să o cumpere sau să o vândă.

4. Atunci când marcarea la piață nu este posibilă sau când datele de piață nu au o calitate suficient de bună, un activ al unui FPM trebuie să fie evaluat prudent prin utilizarea marcării la model.

Modelul estimează cu exactitate valoarea intrinsecă a activului pe baza următorilor factori-cheie actualizați:

(a) volumul și cifra de afaceri pe piață al activului respectiv;

(b) valoarea emisiunii și proporția emisiunii pe care FPM intenționează să o cumpere sau să o vândă;

(c) riscul de piață, riscul de rată a dobânzii și riscul de credit legate de activul respectiv.

Atunci când se recurge la marcarea la model, nu se folosesc modele de evaluare bazate pe costul amortizat.

5. În plus față de metoda marcării la piață menționată la alineatele (2) și (3) și de metoda marcării la model menționată la alineatul (4), activele unui FPM cu VAN constantă pot fi evaluate, de asemenea, folosind metoda costului amortizat.

Articolul 27
Calcularea VAN pe unitate sau pe acțiune

1. „Valoarea activului net (VAN) pe unitate sau pe acțiune” se calculează ca diferența dintre suma tuturor activelor unui FPM și suma tuturor datoriilor acestuia evaluate în conformitate cu metoda marcării la piață și cu metoda marcării la model, împărțită la numărul de unități sau de acțiuni restante ale FPM.

VAN pe unitate sau pe acțiune se calculează pentru fiecare FPM, indiferent dacă acesta este un FPM cu VAN constantă sau nu.

2. VAN pe unitate sau pe acțiune se rotunjește la cel mai apropiat punct de bază sau echivalentul acestuia atunci când VAN se publică într-o unitate monetară.

3. VAN pe unitate sau pe acțiune a unui FPM se calculează cel puțin zilnic.

4. „VAN constantă pe unitate sau pe acțiune” se calculează ca diferența dintre suma tuturor activelor unui FPM cu VAN constantă și suma tuturor datoriilor acestuia evaluate în conformitate cu metoda costului amortizat, împărțită la numărul de unități sau de acțiuni restante ale FPM cu VAN constantă.

5. VAN constantă pe unitate sau pe acțiune a unui FPM cu VAN constantă poate fi rotunjită la cel mai apropiat punct procentual sau echivalentul acestuia atunci când VAN se publică într-o unitate monetară.

6. Diferența dintre VAN constantă pe unitate sau pe acțiune și VAN pe unitate sau pe acțiune a unui FPM cu VAN constantă se monitorizează în permanență.

Articolul 28
Prețul de emisiune și prețul de răscumpărare

1. Unitățile sau acțiunile unui FPM se emit sau se răscumpără la un preț egal cu valoarea activului net al FPM pe unitate sau pe acțiune.

2. Prin derogare de la alineatul (1), unitățile sau acțiunile unui FPM cu VAN constantă se emit sau se răscumpără la un preț egal cu VAN constantă a FPM pe unitate sau pe acțiune.

Capitolul V
Cerințe specifice pentru FPM cu VAN constantă

Articolul 29
Cerințe suplimentare pentru FPM cu VAN constantă

1. Un FPM nu utilizează metoda costului amortizat pentru evaluare, nu publică o VAN constantă pe unitate sau pe acțiune și nu rotunjește VAN constantă pe unitate sau pe acțiune la cel mai apropiat punct procentual sau echivalentul acestuia atunci când VAN se publică într-o unitate monetară, cu excepția cazului în care acesta a fost autorizat în mod explicit ca FPM cu VAN constantă.

2. Un FPM cu VAN constantă îndeplinește cumulativ următoarele cerințe suplimentare:

   (a) acesta a constituit o rezervă VAN, în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 30;

   (b) autoritatea competentă a FPM cu VAN constantă este mulțumită de planul detaliat al fondului în care se specifică modalitățile de utilizare a rezervei în conformitate cu articolul 31;

   (c) autoritatea competentă a FPM cu VAN constantă este mulțumită de măsurile elaborate de fond pentru realimentarea rezervei, precum și de soliditatea financiară a entității care urmează să finanțeze refacerea rezervei;

   (d) regulile sau actul constitutiv al FPM cu VAN constantă prevăd proceduri clare pentru conversia FPM cu VAN constantă într-un FPM căruia nu i se permite să utilizeze metodele contabilității costului amortizat sau rotunjirii;

   (e) FPM cu VAN constantă și administratorul acestuia au structuri clare și transparente de guvernanță care identifică diferitele niveluri de guvernanță și atribuie acestora responsabilități în mod clar;

   (f) FPM cu VAN constantă a creat instrumente clare și eficiente de comunicare către investitori, care asigură informații prompte privind orice utilizare sau realimentare a rezervei VAN și conversia FPM cu VAN constantă;

   (g) regulile sau actul constitutiv al FPM cu VAN constantă specifică în mod clar că FPM cu VAN constantă nu poate primi sprijin extern decât prin intermediul rezervei VAN.

Articolul 30
Rezerva VAN

1. Fiecare FPM cu VAN constantă stabilește și menține o rezervă VAN care are, în orice moment, o valoare de cel puțin 3 % din valoarea totală a activelor FPM cu VAN constantă. Valoarea totală a activelor FPM cu VAN constantă se calculează ca suma valorilor fiecărui activ al FPM, stabilită în conformitate cu articolul 26 alineatul (3) sau (4).

Rezerva VAN este utilizată exclusiv pentru a acoperi diferențele dintre VAN constantă pe unitate sau pe acțiune a FPM cu VAN constantă și VAN pe unitate sau pe acțiune a fondului respectiv în conformitate cu articolul 31.

2. Sumele care fac parte din rezerva VAN nu sunt incluse în calculul VAN sau al VAN constante a FPM cu VAN constantă.

3. Rezerva VAN este alcătuită numai din numerar.

4. Rezerva VAN se păstrează într-un cont de rezervă protejat deschis pe lângă o instituție de credit care îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 11 litera (c), în numele și în contul FPM.

   Contul rezervei este separat de orice alt cont al FPM, de conturile administratorului FPM, de conturile altor clienți ai instituției de credit, precum și de conturile oricărei alte entități care finanțează rezerva VAN.

   Contul rezervei sau orice sume din contul rezervei nu fac obiectul niciunei măsuri de garantare, gaj sau garanții. În caz de insolvabilitate a administratorului FPM sau a instituției de credit la care este deschis contul sau a oricărei entități care a finanțat rezerva VAN, sumele din contul rezervei nu pot fi distribuite în rândul creditorilor entității insolvabile sau valorificate în beneficiul acestora.

5. Contul rezervei se utilizează exclusiv în beneficiul FPM. Un transfer de fonduri din contul rezervei se efectuează numai în condițiile prevăzute la articolul 31 alineatul (2) litera (b) și la articolul 31 alineatul (3) litera (a).

6. Depozitarul FPM cu VAN constantă se asigură că orice transfer din contul rezervei respectă dispozițiile prezentului capitol.

7. FPM cu VAN constantă stabilește în scris măsuri clare și detaliate convenite cu entitatea care urmează să finanțeze realimentarea rezervei VAN. Măsurile conțin un angajament explicit pentru finanțarea refacerii rezervei și impun entității să finanțeze realimentarea rezervei prin utilizarea propriilor sale resurse financiare.

   Măsurile de realimentare a rezervei și identitatea entității care urmează să finanțeze refacerea rezervei sunt prezentate în regulile sau în actele constitutive ale FPM cu VAN constantă.

Articolul 31
Utilizarea rezervei VAN

1. Rezerva VAN se utilizează numai în cazul subscrierilor și al răscumpărărilor pentru a compensa diferența dintre VAN constantă pe unitate sau pe acțiune și valoarea activului net pe unitate sau pe acțiune.

2. În sensul alineatului (1), în cazul subscrierilor:

   (a) atunci când VAN constantă la care o unitate sau o acțiune este subscrisă este mai mare decât valoarea activului net pe unitate sau pe acțiune, diferența pozitivă este creditată în contul rezervei;

   (b) atunci când VAN constantă la care o unitate sau o acțiune este subscrisă este mai mică decât valoarea activului net, diferența negativă este debitată din contul rezervei.

3. În sensul alineatului (1), în cazul răscumpărărilor:

(a) atunci când VAN constantă la care o unitate sau acțiune este răscumpărată este mai mare decât valoarea activului net pe unitate sau pe acțiune, diferența negativă este debitată din contul rezervei;

(b) atunci când VAN constantă la care o unitate sau o acțiune este răscumpărată este mai mică decât valoarea activului net pe unitate sau pe acțiune, diferența pozitivă este creditată în contul rezervei.

Articolul 32
Procedura de escaladare

1. Un FPM cu VAN constantă stabilește și pune în aplicare o procedură de escaladare care asigură că diferența negativă dintre VAN constantă pe unitate sau pe acțiune și valoarea activului net pe unitate sau pe acțiune este luată în considerare de către persoanele competente să acționeze în timp util în numele fondului.

2. Procedura de escaladare prevede că:

(a) în cazul în care diferența negativă ajunge la 10 puncte de bază sau echivalentul său atunci când VAN se publică într-o unitate monetară, sunt informate organele de conducere ale administratorului FPM cu VAN constantă;

(b) în cazul în care diferența negativă ajunge la 15 puncte de bază sau echivalentul său atunci când VAN se publică într-o unitate monetară, sunt informate consiliul de administrație al administratorului FPM cu VAN constantă, autoritățile competente ale FPM cu VAN constantă și ESMA;

(c) persoanele competente evaluează cauza diferenței negative și iau măsurile adecvate pentru a reduce efectele negative.

Articolul 33
Realimentarea rezervei VAN

1. Se realimentează rezerva VAN ori de câte ori valoarea acesteia scade sub 3 %.

2. În cazul în care nu se realimentează rezerva VAN, iar valoare acesteia rămâne timp de o lună cu 10 puncte de bază sub pragul de 3 % prevăzut la articolul 30 alineatul (1), FPM încetează în mod automat să fie un FPM cu VAN constantă și i se interzice să utilizeze metodele costului amortizat sau rotunjirii.

FPM cu VAN constantă informează imediat fiecare investitor în scris, într-un mod clar și ușor de înțeles.

Articolul 34
Prerogativele autorității competente cu privire la rezerva VAN

1. Autoritatea competentă a FPM cu VAN constantă este notificată imediat cu privire la orice scădere a valorii rezervei VAN sub 3 %.

2. Autoritatea competentă a FPM cu VAN constantă și ESMA sunt notificate imediat în cazul în care valoarea rezervei VAN scade cu 10 puncte de bază sub nivelul de 3 % prevăzut la articolul 30 alineatul (1).

3. În urma notificării prevăzute la alineatul (1), autoritatea competentă monitorizează îndeaproape FPM cu VAN constantă.

4. În urma notificării prevăzute la alineatul (2), autoritatea competentă verifică dacă rezerva VAN a fost realimentată sau dacă FPM a încetat să se mai prezinte ca FPM cu VAN constantă, informându-și în mod corespunzător investitorii.

Capitolul VI
Sprijin extern

Articolul 35
Sprijin extern

1. Un FPM cu VAN constantă nu poate primi sprijin extern decât sub forma și în condițiile prevăzute la articolele 30-34.

2. Alte FPM decât FPM cu VAN constantă nu pot primi sprijin extern decât în condițiile prevăzute la articolul 36.

3. Sprijinul extern înseamnă un sprijin direct sau indirect oferit de un terț care are scopul sau efectul practic de a garanta lichiditatea FPM sau de a stabiliza valoarea activului net pe unitate sau pe acțiune a FPM.

   Sprijinul extern include:

   (a) injecții de numerar efectuate de un terț;

   (b) achiziționarea de către un terț a activelor FPM la un preț majorat;

   (c) achiziționarea de către un terț de unități sau acțiuni ale FPM pentru a furniza lichidități fondului;

   (d) emiterea de către un terț a oricărui tip de garanție explicită sau implicită, cauțiune sau scrisoare de sprijin în favoarea FPM;

   (e) orice acțiune efectuată de un terț în scopul direct sau indirect de a menține profilul de lichiditate și valoarea activului net pe unitate sau pe acțiune a FPM.

Articolul 36
Circumstanțe excepționale

1. În circumstanțe excepționale justificate de implicații sistemice sau de condiții de piață nefavorabile, autoritatea competentă poate permite unui FPM, altul decât un FPM cu VAN constantă, să primească sprijinul extern prevăzut la articolul 35 care are scopul sau efectul practic de a garanta lichiditatea FPM sau de a stabiliza valoarea activului net pe unitate sau pe acțiune a FPM, cu condiția să fie îndeplinite următoarele condiții cumulative:

   (a) FPM justifică în mod corespunzător necesitatea sprijinului extern și demonstrează prin dovezi concludente nevoia urgentă de sprijin extern;

   (b) sprijinul extern este limitat în ceea ce privește cuantumul oferit și perioada de timp pentru care este pus la dispoziție;

   (c) autoritatea competentă se asigură că furnizorul de sprijin extern prezintă o situație financiară solidă și dispune de resurse financiare suficiente pentru a face față, fără efecte adverse, la posibilele pierderi rezultate din acordarea sprijinului extern.

2. În sensul alineatului 1 litera (c), în cazul în care furnizorul sprijinului extern este o entitate supusă supravegherii prudențiale, este necesar acordul autorității de

supraveghere al entității respective pentru a se asigura că sprijinul acordat de către entitate este condiționat de furnizarea de către entitatea respectivă a unor fonduri proprii adecvate și că este conform cu sistemul de gestionare a riscurilor aplicat de entitatea respectivă.

3. În cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1) pentru primirea de sprijin extern, FPM informează imediat fiecare investitor în scris, într-un mod clar și ușor de înțeles.

Capitolul VII
Cerințe în materie de transparență

Articolul 37
Transparență

1. Un FPM indică în mod clar dacă este un FPM pe termen scurt sau un FPM standard în orice document extern sau intern, raport, declarație, reclamă, scrisoare sau orice alte dovezi scrise emise de acesta sau de administratorul acestuia, adresate sau destinate spre distribuire în rândul potențialilor investitori, deținătorilor de unități, acționarilor sau autorităților competente ale FPM sau administratorului acestuia.

   Un FPM cu VAN constantă indică în mod clar statutul de FPM cu VAN constantă în orice document extern sau intern, raport, declarație, reclamă, scrisoare sau orice alte dovezi scrise emise de acesta sau de administratorul acestuia, adresate sau destinate spre distribuire în rândul potențialilor investitori, deținătorilor de unități, acționarilor sau autorităților competente ale FPM sau administratorului acestuia.

2. Orice document al FPM utilizat în scopuri de comercializare include în mod clar fiecare dintre următoarele mențiuni:

   (a) FPM nu este o investiție garantată;

   (b) FPM nu se bazează pe sprijin extern pentru a garanta lichiditatea FPM sau pentru a stabiliza VAN pe unitate sau pe acțiune;

   (c) riscul de pierdere a principalului este suportat de către investitor.

3. Orice comunicare realizată de FPM sau de administratorul acestuia pentru investitori și potențiali investitori nu sugerează în niciun fel că o investiție în unități sau acțiuni ale FPM este garantată.

4. Investitorii într-un FPM sunt clar informați cu privire la metoda sau metodele utilizate de către FPM pentru a evalua activele FPM și pentru a calcula valoarea activului net.

5. În plus față de informațiile care trebuie furnizate în conformitate cu alineatele (1)-(4), un FPM cu VAN constantă explică în mod clar investitorilor și potențialilor investitori utilizarea metodei costului amortizat și/sau a rotunjirii. Un FPM cu VAN constantă indică valoarea rezervei sale VAN, procedura de egalizare a VAN constantă pe unitate sau pe acțiune cu valoarea activului net pe unitate sau pe acțiune și menționează în mod clar rolul rezervei și riscurile legate de aceasta. Un FPM cu VAN constantă indică în mod clar modalitățile de realimentare a rezervei VAN și entitatea care urmează să realimenteze rezerva. Acesta pune la dispoziția investitorilor toate informațiile privind respectarea condițiilor prevăzute la articolul 29 alineatul (2) literele (a)-(g).

Articolul 38
Raportare către autoritățile competente

1. Pentru fiecare FPM gestionat, administratorul FPM prezintă autorității competente a FPM rapoarte de informare cel puțin o dată pe trimestru. De asemenea, administratorul furnizează informații, la cerere, autorității competente a administratorului, dacă aceasta este diferită de autoritatea competentă a FPM.

2. Printre informațiile cuprinse în raport în conformitate cu alineatul (1) se numără următoarele elemente:

   (a) tipul și caracteristicile FPM;

   (b) indicatorii de portofoliu, cum ar fi valoarea totală a activelor, VAN, scadența medie ponderată, durata de viață medie ponderată, defalcarea scadenței, lichiditate și randament;

   (c) mărimea și evoluția rezervei VAN;

   (d) rezultatele simulărilor situațiilor de criză;

   (e) informații privind activele deținute în portofoliul FPM:

      (i) caracteristicile fiecărui activ, cum ar fi nume, țară, categoria emitentului, risc sau scadență și ratinguri interne atribuite;

      (ii) tipul activului, inclusiv detalii ale contrapartidelor în cazul instrumentelor financiare derivate sau al acordurilor reverse repo;

   (f) informații privind pasivele FPM, inclusiv următoarele elemente:

      (i) țara în care este stabilit investitorul;

      (ii) categoria investitorului;

      (iii) activitatea de subscriere și de răscumpărare.

   Dacă este necesar și justificat în mod corespunzător, autoritățile competente pot solicita informații suplimentare.

3. ESMA elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru stabilirea unui model de raportare care să conțină toate informațiile prevăzute la alineatul (2).

   Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

4. Autoritățile competente transmit ESMA toate informațiile primite în temeiul prezentului articol, precum și orice alte notificări sau schimburi de informații cu FPM sau cu administratorul acestuia în temeiul prezentului regulament. Informațiile se transmit ESMA cel târziu la 30 de zile după sfârșitul trimestrului de raportare.

   ESMA colectează informațiile pentru a crea o bază de date centrală a tuturor FPM stabilite, gestionate sau comercializate în Uniune. Banca Centrală Europeană are dreptul să acceseze baza de date numai în scopuri statistice.

Capitolul VIII
Supravegherea

Articolul 39
Supravegherea exercitată de autoritățile competente

1. Autoritățile competente supraveghează în mod continuu respectarea prezentului regulament.

2. Autoritatea competentă a FPM este responsabilă cu monitorizarea conformității normelor prevăzute în capitolele II-VII.

3. Autoritatea competentă a FPM este responsabilă cu supravegherea conformității cu obligațiile prevăzute în regulile sau în actele constitutive ale fondului, precum și cu obligațiile prevăzute în prospect, care trebuie să fie conforme cu prezentul regulament.

4. Autoritatea competentă a administratorului este responsabilă cu monitorizarea gradului de adecvare a mecanismelor și a organizării administratorului, astfel încât administratorul FPM să fie în măsură să respecte obligațiile și normele referitoare la constituirea și funcționarea tuturor FPM pe care le gestionează.

5. Autoritățile competente monitorizează OPCVM sau FIA stabilite sau comercializate pe teritoriul acestora pentru a se asigura că acestea nu folosesc denumirea de FPM sau nu sugerează că sunt un FPM decât în cazul în care respectă prezentul regulament.

Articolul 40
Prerogativele autorităților competente

1. Autoritățile competente dispun de toate competențele de supraveghere și de investigare necesare pentru exercitarea funcțiilor lor în temeiul prezentului regulament.

2. Prerogativele conferite autorităților competente în conformitate cu Directiva 2009/65/CE și Directiva 2011/61/UE sunt exercitate, de asemenea, cu privire la prezentul regulament.

Articolul 41
Prerogativele și competențele ESMA

1. ESMA deține competențele necesare pentru a îndeplini sarcinile care îi sunt conferite de prezentul regulament.

2. Competențele ESMA în conformitate cu Directiva 2009/65/CE și Directiva 2011/61/UE sunt exercitate, de asemenea, cu privire la prezentul regulament și în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001.

3. În sensul Regulamentului (UE) nr. 1095/2010, prezentul regulament este inclus în orice alt act ulterior al Uniunii cu caracter juridic obligatoriu, care conferă sarcini autorității menționate la articolul 1 alineatul (2) din Regulamentul (UE) 1095/2010.

Articolul 42
Cooperarea dintre autorități

1. Autoritatea competentă a FPM și autoritatea competentă a administratorului, în cazul în care sunt diferite, cooperează și fac schimb de informații în scopul îndeplinirii sarcinilor care le revin în temeiul prezentului regulament.

2. Autoritățile competente și ESMA cooperează în scopul îndeplinirii sarcinilor care le revin în temeiul prezentului regulament, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

3. Autoritățile competente și ESMA își comunică toate informațiile și documentele necesare pentru îndeplinirea sarcinilor care le revin în temeiul prezentului regulament, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, în special pentru a constata și remedia nerespectarea prezentului regulament.

Capitolul IX
Dispoziții finale

Articolul 43
Tratamentul aplicat OPCVM și FIA existente

1. În termen de șase luni de la data intrării în vigoare a prezentului regulament, un OPCVM sau FIA existent, care investește în active pe termen scurt și are ca obiective distincte sau cumulative oferirea unui randament la ratele pieței monetare sau conservarea valorii investiției, înaintează o cerere către autoritatea competentă, însoțită de toate documentele și dovezile necesare pentru a demonstra conformitatea cu prezentul regulament.

2. Cel târziu în termen de două luni de la primirea cererii, autoritatea competentă evaluează dacă OPCVM sau FIA respectă prezentul regulament, în conformitate cu articolele 3 și 4. Autoritatea competentă emite o decizie și o comunică imediat OPCVM sau FIA în cauză.

3. Prin derogare la articolul 30 alineatul (1) prima teză, un OPCVM sau un FIA existent care îndeplinește criteriile incluse în definiția unui FPM cu VAN constantă prevăzute la articolul 2 alineatul (10) constituie o rezervă VAN de cel puțin:

   (a) 1 % din valoarea totală a activelor FPM cu VAN constantă, în termen de un an de la data intrării în vigoare a prezentului regulament;

   (b) 2% din valoarea totală a activelor FPM cu VAN constantă, în termen de doi ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament;

   (c) 3% din valoarea totală a activelor FPM cu VAN constantă, în termen de trei ani de la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

4. În sensul alineatului (3) de la prezentul articol, trimiterea la procentul de 3 % de la articolele 33 și 34 se interpretează ca trimitere la valorile rezervei VAN menționate la alineatul (3) literele (a), (b) și (c).

Articolul 44
Exercitarea delegării

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute la prezentul articol.

2. Competența de a adopta actele delegate menționate la articolele 13 și 19 este conferită Comisiei pentru o perioadă de timp nedeterminată de la data intrării în vigoare a prezentului regulament.

3. Delegarea competențelor menționată la articolele 13 și 19 poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării competențelor specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității niciunuia dintre actele delegate deja în vigoare.

4. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

5. Actele delegate adoptate în temeiul articolelor 13 și 19 intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European, nici Consiliul nu și-au exprimat vreo obiecție în termen de două luni de la notificarea actului către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestei perioade, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Termenul se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 45
Reexaminare

În termen de *trei ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament*, Comisia reexaminează în ce măsură dispozițiile prezentului regulament sunt adecvate dintr-o perspectivă prudențială și economică. În special, va face obiectul reexaminării funcționarea rezervei VAN și funcționarea rezervei VAN în cazul FPM cu VAN constantă care, în viitor, este posibil să își concentreze portofoliile asupra instrumentelor de datorie emise sau garantate de statele membre. În cadrul reexaminării, Comisia:

(a) analizează experiența acumulată cu ocazia aplicării prezentului regulament, impactul asupra investitorilor, asupra FPM și asupra administratorilor FPM din Uniune;

(b) evaluează rolul FPM în achiziționarea instrumentelor de datorie emise sau garantate de statele membre;

(c) ține seama de caracteristicile specifice ale instrumentelor de datorie emise sau garantate de statele membre și de rolul pe care aceste instrumente îl joacă în finanțarea statelor membre;

(d) ține seama de raportul menționat la articolul 509 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(e) ține seama de evoluțiile internaționale în materie de reglementare.

Rezultatele reexaminării sunt comunicate Parlamentului European și Consiliului, însoțite, dacă este cazul, de propuneri adecvate de modificări.

Articolul 46
Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European	*Pentru Consiliu*
Președintele	*Președintele*